

Robin Hawdon (1939)

Dokonalá svatba

Když nešílí nevěsta, ale ženich

PŘEKLAD

JAN ŠOTKOVSKÝ

REŽIE A VÝBĚR HUDBY

JANUSZ KLIMSZA

DRAMATURGIE

ADAM GOLD

SCÉNA

DAVID BAZIKA

KOSTÝMY

MARCELA LYSÁČKOVÁ

Osoby a obsazení:

RÁCHEL, nevěsta

Izabela Firlová

BILL, ženich

Petr Panzenberger

TOM, svědek

Ivan Dejmal

JUDY, dívka

Kateřina Vainarová

JULIE, pokojská

Lada Bělašková

DAFNĚ, matka nevěsty

Pavčina Kafková

ŘEDITEL HOTELU

Vladimír Čapka

Premiéra 7. února 2019 v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona

Představení řídí	Věra Kryšková
Text sleduje	Jana Hořínová
Technický šéf	Stanislav Muntág
Jevištní mistři	Miloslav Novák, Petr Novák
Mistr osvětlení	Stanislav Dvořák
Mistři zvuku	Adam Špinka, Josef Pácha
Osvětlovač představení	Tomáš Lohin
Zvukař představení	Pavel Johančík / Ondřej Sedlecký
Mistrová vlásenkárny	Renáta Školoutová
Mistrová garderoby	Naděžda Vránková
Mistr rekvizit	Marek Kalík
Šéf výpravy	David Bazika
Vedoucí umělecko-dekoračních dílen	Barbora Macháčová
Vedoucí výroby kostýmů	Eva Janáková

Scénické dekorace vyrobily umělecko-dekorační dílny NDM

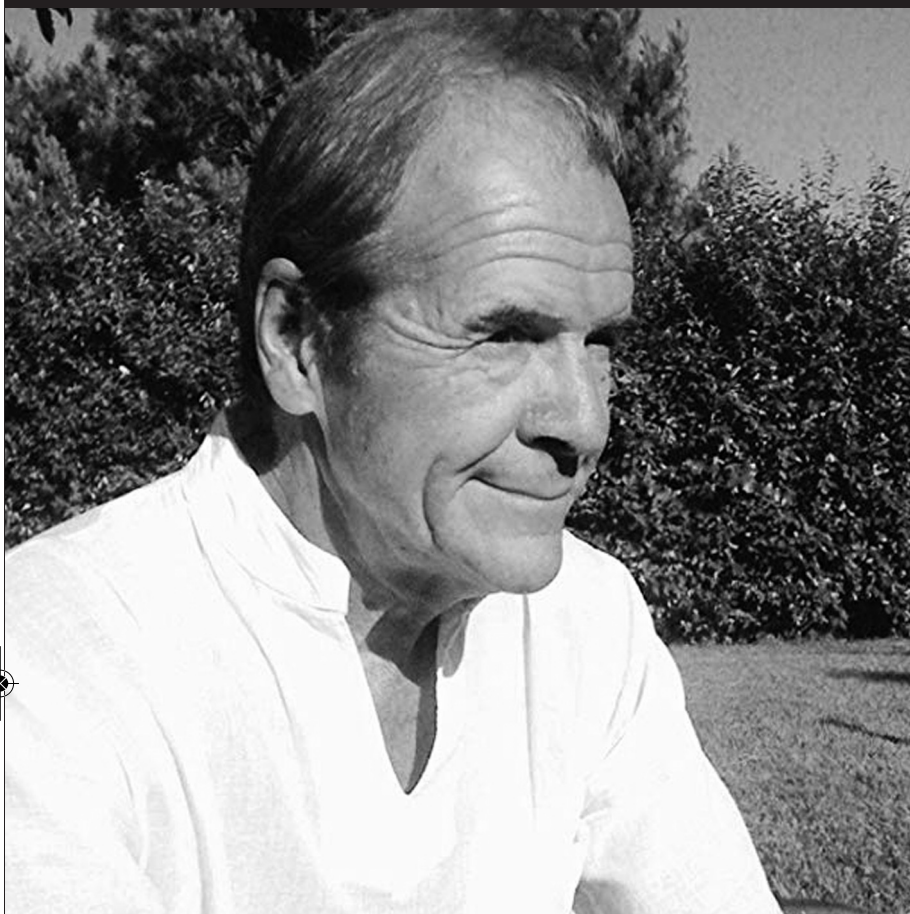
Technolog – Ivana Stuchlíková, mistr čalounické dílny – Petr Missig,
mistr malířsko-kašérské dílny – Pavel Klein, mistr truhlářské dílny
– Martin Střelec, mistr zámečnické dílny – Jaroslav Kocourek,
mistr zbrojářsko-šperkařské dílny – Ivan Petrák

Kostýmy a doplňky vyrobily krejčovny NDM

Mistrová dámské krejčovny – Iva Koplová, mistrová pánské krejčovny
– Kamila Wasniowska, modistka-dekoratérka – Petra Dočkalová

Izabela Firlová, Ivan Dejmal

Robin Hawdon, zdroj [amazon.co.uk](https://www.amazon.co.uk)

ROBIN HAWDON

(1939)

Robin Hawdon je úspěšný britský herec, dramatik a spisovatel. Hawdonova herecká kariéra začala v šedesátých letech účinkováním v řadě britských televizních seriálů a brzy pokračovala mnoha rolemi v celovečerních filmech (nejznámější *The Day the Earth Caught Fire* a *Bedazzled*). Později Hawdon zaujal hlavní mužskou postavou ve filmu *The When Dinosaurs Ruled the Earth* a také ve snímku *Zeta One*. Vedle toho vytvořil bezpočet rolí v řadě londýnských divadel a také v inscenacích zájezdových společností. V jeho hereckém rejstříku lze najít postavy od Hamleta po Jindřicha V. V osmdesátých letech Hawdon založil festival Bath Fringe a poté se stal jeho ředitelem. Od osmdesátých let přenesl svou tvůrčí práci od herectví k psaní. Prvními jeho veleúspěšnými hrami byly tituly *The Mating Game*, *Don't Dress for Dinner*, *Birthday Suite* nebo *God and Stephen Hawking*. Situační komedie *Perfect Wedding* (česky *Dokonalá svatba* či *Úžasná svatba*) patří do autorova vrcholného období. Tuto komedii Hawdon napsal v roce 1994, u nás byla poprvé uvedena v roce 2005 v Městských divadlech pražských v překladu Martina Fahrnera jako *Úžasná svatba*. Jako *Dokonalá svatba* v překladu Jana Šotkovského byl text poprvé inscenován v Městském divadle Brno v roce 2010. Hawdonovy hry se dočkaly uvedení ve více než čtyřiceti zemích a třiceti různých jazycích, mnohé z nich byly samostatně publikovány. Jeho komedie patří mezi nejčastěji uváděné hry po celém světě. Pozoruhodné je také to, že je Hawdonovo jméno známější a slavnější za hranicemi Británie. Je obvyklé, že se v jednom okamžiku hraje na celém světě nejméně dvacet jeho textů. Největší z produkcí Hawdonových her lze najít v těch nejvýznamnějších světových metropolích – v New Yorku, Chicagu, Los Angeles, Paříži, Berlíně, Bonnu, Varšavě, Johannesburgu či Sydney.

Vedle divadelních komedií je Hawdon autorem tří románů. V roce 1984 byla vydána jeho první próza *A Rustle in the Grass*, román pojednávající o válce mezi koloniemi mravenců (prodáno bylo celkově úctyhodných 60 000 výtisků). V roce 2002 přišel na svět druhý román *The Journey* a v roce 2013 třetí román s názvem *Survival Of The Fittest*.

Tradiční kresba mehndi, prováděná v rámci svatebního obřadu v Indii

SVATEBNÍ TRADICE NAPŘÍČ KONTINENTY

Itálie

V Itálii panuje přesvědčení, že přináší štěstí vstoupit do manželství v neděli. Také se pokládá za šťastné, když nevěsta den před svatbou nosí část oděvu zelené barvy. V severní Itálii přináší ženich nevěště kytici jako dárek, přičemž vybírá odrůdu květin. Je obvyklé, že při zahájení obřadu jsou podávány silné alkoholické nápoje, připíjí se přáním „per cent'anni“, což znamená „na sto let“. Znění jiného rozšířeného přpitku je „evviva gli sposi“, což znamená „sláva novomanželům“, a je pronášen vždy, když se hostům zdá, že by snad slavnostní nálada mohla upadat. Před zahájením obřadu a svatební hostiny nevěsta přináší saténový vak či pytel, do něhož hosté pokládají obálky s penězi, odměnou jim je později tanec s nevěstou. Na italské svatbě nesmí chybět tradiční tanec tarantela (spíše v jižních oblastech, původně ze Sicílie) plný vášnivých gest. Svatební hostina může sestávat až ze čtrnácti chodů, nesmí chybět tradiční silná káva (espresso) a dezerty. Častý je také rituál, kdy ženich rozkrájí svoji kravatu a jednotlivé díly prodává svatebním hostům, kteří takto mohou novomanželům přispět peněžním obnosem do začátku společného soužití. Na konci svatebního dne novomanželé rozbijí vázu nebo skleněný talíř, přičemž počet kusů, na kolik se předmět rozpadne, značí počet let manželství.

Indie

Indické svatby bývají časově značně náročné, běžně trvají celý víkend, stává se, že i několik dní nebo celý týden. Zahrnují mnoho složitých obřadů. Jedním z esteticky nejpůsobivějších je nanášení barev na ruce a nohy nevěsty (mehndi). Svatba je obvykle rozdělena do tří částí: předsvatební, hlavní obřad a posvatební. Do předsvatební části spadají všechny přípravy a společenské veselí trávající do večera před dnem samotného obřadu. Setkávají se rodiny obou snoubenců a společně se baví a tančí. Den svatby stanovuje pandit, vzdělanec v oblasti hinduismu, podle dne narození obou novomanželů. Pandit dále vede modlitbu se členy rodin za spokojené manželství. V den obřadu je nejprve postaven svatební oltář (mandapa) a ženich je vítán matkou nevěsty, která mu omývá nohy a nabízí mléko a med. Sestra nevěsty se mezitím ženichovi snaží ukrást boty, a když uspěje, ženich je musí vyplatit. Na indických svatbách si snoubenci

nenasazují prsteny, místo toho ženich uváže nevěstě kolem krku šperk mangala sutra, náhrdelník s několika zlatými přívěsky, symbolizující spojení obou duší po dobu 100 let. Podle tohoto náhrdelníku lidé poznají, že je žena provdaná.

Afrika

Jedním z typických prvků svatby v Africe je obřad, kdy rodiče manžela a nevěsty přinášejí oheň ze svých domovů do domu novomanželů, což symbolizuje spojení obou rodin. Staré africké tradice mluví o čtyřech elementech – citron, ocet, pepř a med. Pomocí nich je možno vytvořit chuťovou rovnováhu obsahující každou z těchto chutí. Na svatbě bývají tyto potraviny umístěny společně a hosté je ochutnávají dohromady s novomanžely. Tento rituál je doprovázen tradičním slibem lásky ve znění „v dobrém i ve zlém, v chudobě i v bohatství, v nemoci i ve zdraví“. V africké kultuře hraje významnou roli také ořech stromu kolovník zašpičatělý, jehož semena – tvrdé ořechy – jsou používány v tradiční africké medicíně a všeobecně v lékařství. Výměna ořechů kolovníku mezi členy rodin novomanželů symbolizuje vzájemné spojení a také odhodlání, že žádná nepřízeň nikdy nebude větší než láska jejich dětí.

V africké kultuře také ve spojení se svatebním obřadem existuje dvanáct symbolů života, které společně představují jednotu lásky a síly. Jsou to víno, pšenice, pepř, sůl, hořké byliny, voda, nádobí společně se lžící, koště, med, oštěp, štít a kopie Bible nebo Koránu. Tyto předměty jsou na africké tradiční svatbě přítomny, přičemž fungují také jako dekorace.

Japonsko

Japonská tradiční svatba bývá pořádána v šintoistickém stylu, samotný obřad se odehrává ve svatyni. Ceremonii vede šintoistický kněz. Šintoismus je tradičním japonským náboženstvím a vedle buddhismu nejrozšířenějším v japonském císařství. Svatební obřad je spojen s mnoha předpisy v oblasti oblečení, především s těmi vztahujícími se k nevěstě. Tradičně se obřadu oba snoubenci účastní v kimonu – ženich se obléká do oděvu montsuki, typického černého kimona.

Namísto svatebního slibu spolu ženich a nevěsta pijí, či přesněji řečeno srkají saké, vždy třikrát z každého ze tří různých pohárů. Podobně také rodiče obou snoubenců. Každé usknutí má svůj jasný

Semena kolovníku zašpičatělého – ořechy kola

Montsuki – černé tradiční kimono ženicha na japonské svatbě

magický význam. První tři usrknutí symbolizují spojení tří párů (rodiče ženicha, rodiče nevěsty a samotné novomanžele), další tři představují nenávisť, vášeň a neznalost a posledními třemi se všichni od těchto vlastností osvobozují. V japonštině pro to existuje výraz „san san ku do“, což znamená „tři devět“ a „do“ je výrazem pro osvobození od negativních vlastností. Devítka je v japonské kultuře šťastné číslo. Svatební hostina nejčastěji sestává ze sushi, ryb (pražma), krevet, mořských plodů a červené rýže. Na začátku svatební hostiny je běžný připítek malým pohárem saké.

Petr Panzenberger, Izabela Firlová

Lada Bělašková, Izabela Firlová

ŽÁNŘ FRAŠKY V ANGLICKÉM DIVADELNÍM PROSTŘEDÍ

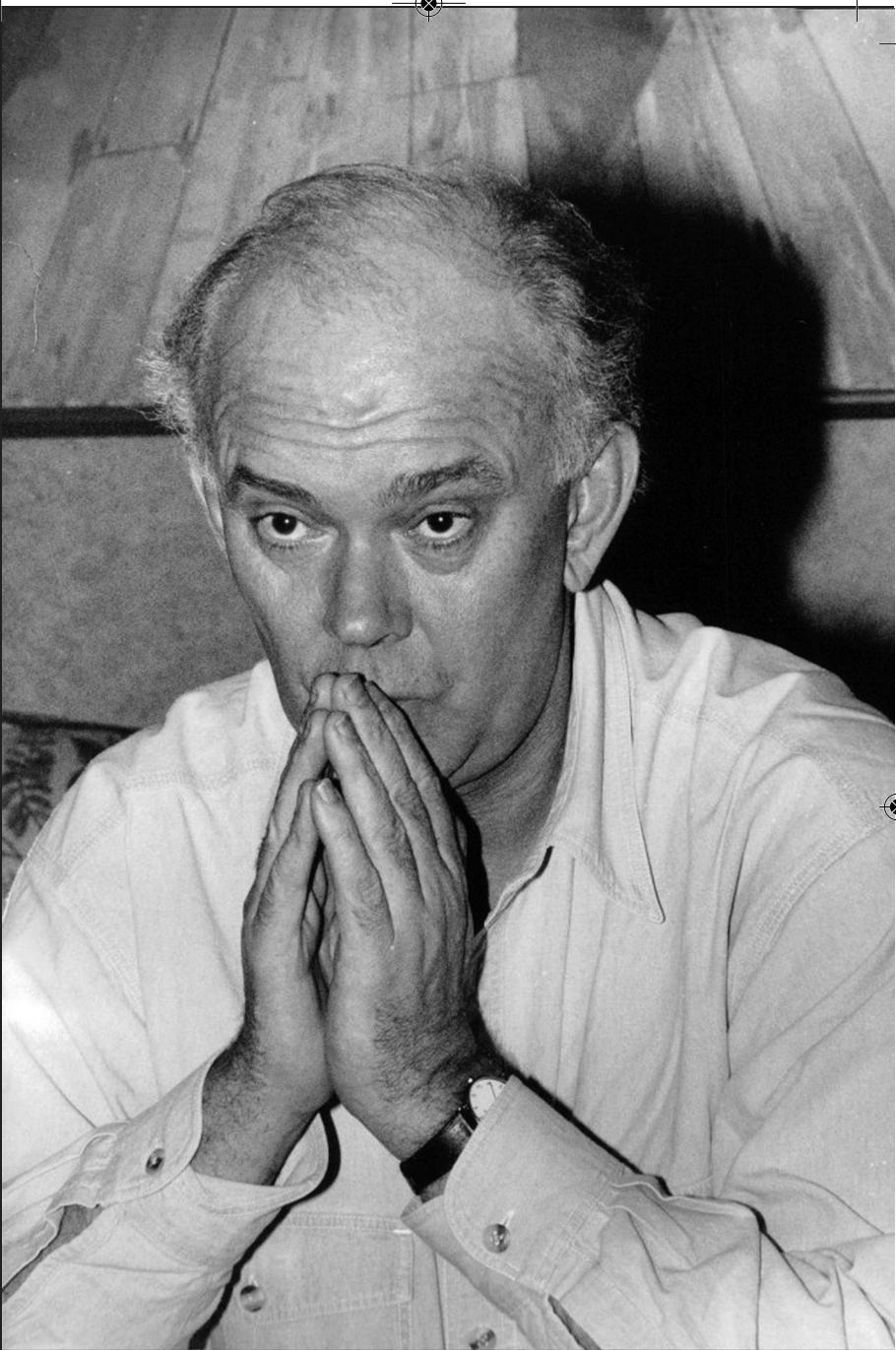
Fraška se v anglickém divadelním prostředí objevuje přibližně v 15. či 16. století jako kratší žertovný útvar spontánně začleněný do rozsáhlých středověkých dramatických forem s náboženskou tematikou. S tímto principem ostatně souvisí samotný pojem „fraška“, pocházející z francouzského označení pro „nadávat“, či spíše „vycpávat“ (lat. farsum – nádivka). V jednodušších formách však tyto krátké komediální črty, jež měly zaujmout diváky během přestávek zmiňovaných několikahodinových dramatických vážnějších divadelních představení, lze zaznamenat již od poloviny století třináctého. Postupně se rozsah frašek rozrůstal od jednoaktového rozsahu k dramatické formě s komplikovanější dramatickou strukturou, a zároveň docházelo ke značnému kvantitativnímu nárůstu, takže s koncem 18. století byla fraškou nazývána většina divadelních představení. Teprve prostřednictvím Davida Garricka, herce a divadelního podnikatele, došlo k pevnějšímu formálnímu uchopení. Tématem anglické frašky 18. století se většinou stávalo neuspokojivé uspořádání manželství, problematizující romantickou podobu lásky v konfliktu s nově se rodícím sociálním uspořádáním anglické společnosti.

Podobně se fraška vyvíjela také v dalších centrech evropského divadla. V renesanční Itálii se objevuje velmi živelná, improvizovaná, komická divadelní forma s přímočarým a často obhroublým humorem (do jisté míry navazující na tradici starořímských komedií). Tato forma se pod pojmem *commedia dell'arte* brzy stala velmi známou a velmi populární v celé tehdejší divadelní Evropě. Přibližně od roku 1650 dochází ve Francii, kde působila řada potulných italských divadelních skupin hrajících *commedii dell'arte*, k ustálení formy a především k přechodu od improvizace k pevnému, psanému textu. Nedlouho poté dochází k etablování prvních autorů frašek (kteří se přechodem od improvizace k pevně stanovenému scénáři stávají důležitější než herci) – od Molièra a Marivauxe ve Francii až po Goldoniho a Gozziho na konci 18. století v Itálii. Ve Francii pak pokračuje v rozvoji žánru celá řada výjimečných komediografů (Labiche, Feydeau). Feydeau dovršil frašku do mistrovské formy odpovídající živelně komediálnímu divadelnímu žánru měšťanského divadla s pevně daným textem.

Móda vysmívat se společenským elitám a prominentním zástupcům měšťanské společnosti byla na divadle hojně využívána a publikem oblíbená též v anglickém divadle, a to až do konce první třetiny 18. století. V té době další výraznější rozvoj žánru frašky zkomplikovalo citelné zmohutnění cenzurních zásahů, k čemuž došlo z rozhodnutí administrativy tehdejšího ministerského předsedy Roberta Walpola. Všechny hry zamýšlené k uvedení musely podstoupit proces cenzurního posouzení a mohly být uvedeny pouze ve dvou „licencovaných“ divadelních domech – v divadle Drury Lane a v divadle Covent Garden.

Dalším zásadním obdobím pro rozvoj frašky v anglickém divadle se stala dvacátá léta 20. století, kdy se (zřejmě pod vlivem francouzského pozdně feydeauovského typu frašky) objevují nové prvky a vzniká tak jakýsi typ „postelové frašky“ (bedroom farce). Dochází k přenesení důrazu na počet dveří jako podstatného prvku kombinatoriky nežádoucích vstupů postav na scénu, k významovému využívání skrýší či úkrytů a k novému pojetí sexuality a tělesnosti. Za zřejmě nejvýznamnějšího komediografa tohoto období je považován Ben Travers se svojí pozoruhodnou sérií frašek uváděných v Aldwych Theatre: *Rookery Nook*, *Turkey Time*, *Thark*, *A Cup od Kindness*, *A Cuckoo In The Nest*. Tyto hry vtiskly britské frašce její podobu pro dalších padesát let, kdy tento žánr dále osobitě rozvíjejí autoři jako Noël Coward, Alan Ayckbourn a v neposlední řadě také Robin Hawdon.

Alan Ayckbourn, zdroj: imsvintagephotos.com

Noël Coward

ANATOMIE FRAŠKY

Situace frašky jsou v jistém smyslu mezní; nejde sice o základní otázky života a smrti, o klíčová dilemata etická a existenciální jako v tragédiích a velkých dramatech, ale v měřítku malého všedního života – který je doménou frašky – představují závažné a zásadní vyššínutí z normálních mezí a vazeb. Jde nejčastěji o záchranu cti, svatby, postavení, manželství, rodinného klidu, a to zcela konkrétně, věcně: utajit před manželkou a strýčkem včerejší milostné dobrodružství; sehnat kolegovi jsoucímu v tísní sežraný klobouk, zatajit nevěstě bývalou milenku a bývalé milence nynější ženitbu; zachování zdání, že převlečený Lord Babberley je vskutku Charleyova teta.

Hrdina frašky, nejméně hrdinský hrdina všech hrdinů, je nicméně schopen vyvíjet vpravdě hrdinskou aktivitu, aby se dostal ze situace, do níž byl proti své vůli a doslova „vržen“. To je jeho počáteční nevýhoda: moment překvapení, s nímž souvisí i jisté zpoždění, jež pak bude dlouho marně dohánět.

Podle (pro frašku charakteristického) zákona schválnosti přibývají stále nové a nové komplikace počátečního stavu, sotva jedno nebezpečí zmizí, objeví se další, ještě horší, vychází najevo to, co mělo zůstat utajeno a naopak. Hrdina jedná, pózuje, vylouvá, vymýšlí, vysvětluje, lže a zdůvodňuje, skrývá se doslova i obrazně, ale vždy marně, kombinuje, manévruje a taktizuje. Nová setkání, odhalení, nedorozumění, omyly, překročení si vynucují nové akce a reakce, stále více hrdinu determinují. Když dojde dech a argumenty, nezbyvá než prchat. Nastává útěk, honička.

Bláznivé situace a zápletky frašky nejsou a ani nemohou být popřením skutečnosti. Dochází zde sice k událostem výjimečným a mimořádným, ale tato výjimečnost a mimořádnost nevybočuje z mezí možnosti a nepostrádá reálných motivů. Skutečnost je zde přeformována do ostře hyperbolizovaných situačních vzorců. Zveličenost a zjednodušenost je zdrojem názornosti a údernosti, skrze něž si fraška hravě zjednává spontánní účast diváků. Každý si velmi dobře dovedeme představit postavení člověka přistiženého s cizí ženou in flagranti jejím manželem nebo možnost méně pikantní, ale neméně legrační: sebe, jak přistihujeme vlastní ženu in flagranti s cizím mužem – i když jsme snad podobnou situaci nezažili na vlastní kůži. Ve frašce se naplňují ty nebláznivější konce běžných životních zápletek,

rozporů a vztahů. Její dotěrná sugestivita spočívá v tom, že se často hraje na samé hranici trapnosti. To je místo, na něž reaguje lidské sebevědomí obzvláště citlivě, ne-li přímo alergicky. Životní trapasy se vrývají do lidské paměti mnohdy trvaleji než ty nehlubší citové zážitky, neboť bolestivě ohrožují osobní důstojnost, jež je člověku alespoň v minimální míře nepostradatelná. Demontrace trapnosti ve frašce zaručuje prudkou rezonanci u diváků beze zřetele na pohlaví, původ, vzdělání, inteligenci a světový názor.

Hyperbolizované fraškové situace vyžadují ovšem radikální schematizaci dramatických vztahů: čistě situační aspekt je vypreparován, zdůrazněn a ozvláštňen na úkor aspektu psychologického, mravního apod., jež jsou více nebo méně eliminovány. Máme co činit s absolutizací situace a samovládou vnější dějovosti. To nemá znamenat naprostou absenci psychologie ve frašce. Kdekoli je přítomen člověk, je i jakási psychologie. Ale psychologie frašky je psychologií svého druhu, řekl bych: psychologií nejnižší, elementární úrovně. Protože dramatické konflikty a rozpory zde vyrůstají prvotně nikoli z lidských názorů, charakterů, temperamentů, citů a vášní (ty pouze přihrávají, převedeny jsou na jeden určující element), ale ze situací, uplatňují se ve frašce převážně bezprostřední reakce na situační impulsy, tedy aktivita jen nepatrně korigovaná společenskými pravidly, ohledy a zábrany. Člověk ve frašce reaguje podobně jako Pavlovovi psi na zvuk zvonku. Nemá čas uvažovat, snovat složité plány, rozebírat citové stavy atd. Musí rychle, pohotově, překotně reagovat na všechny změny a překvapení. To má za následek jednání neuvážené, zbrklé, jímž se situace opět komplikuje a člověk ve frašce se ještě více zaplétá. Schematizovaným dramatickým vztahům odpovídá ostré, vyhraněné, jednoznačné, slovem: rovněž schematizované dramatické jednání projevující se těmi nejmarkantnějšími, tj. hlavně vnějšími prostředky. Odtud významný podíl tělesnosti a tělovosti ve frašce. Různé fyzické abnormality, deformace a defekty, poruchy důležitých fyzických nebo fyziologických funkcí, ať trvalé, nebo přechodné, skutečné nebo předstírané, jsou více než jen povrchovými znaky směšnosti – fungují jako rušivé elementy dramatické aktivity, dále znesnadňující úporné usilování o vyřešení zápletky.

Ze studie *O divadelní komedii* českého dramatika, divadelního teoretika, kritika a pedagoga Zdeňka Hoříňka.
In: HOŘÍNEK, Zdeněk a DVOŘÁK, Jan, ed. *O divadelní komedii*.
Praha: Pražská scéna, 2003. 263 s. ISBN 80-86102-31-9.

Petr Panzenberger, Ivan Dejmál

„Nejpřísnější tvar si vyžaduje fraška: podrobuje materiál pravdivosti mechanismu, který funguje tím účinněji, čím je neskutečnější; strategie frašky je zrušení pravdy prostřednictvím manipulace.“

(Siegfried Melchinger o žánru frašky ve své studii *Forma pravdy*.)

Izabela Firlová, Kateřina Vainarová

PERFECT WEDDING NA ČESKÝCH PROFESIONÁLNÍCH JEVIŠTÍCH

ÚŽASNÁ SVATBA

Premiéra 8. 10. 2005 – Městská divadla pražská,
režie Otakar Kosek, překlad Martin Fahrner (uváděno do 6. 4. 2010)

ÚŽASNÁ SVATBA

Premiéra 22. 10. 2005 – Středočeské divadlo Kladno,
režie Petr Veselý, překlad Martin Fahrner (uváděno do 21. 2. 2007)

ÚŽASNÁ SVATBA

Premiéra 10. 12. 2005 – Východočeské divadlo Pardubice,
režie Zdeněk Dušek, překlad Martin Fahrner
(uváděno do 11. 5. 2008)

WIECZOR KAWALERSKI

Premiéra 3. 2. 2007 – Těšínské divadlo Český Těšín (polská scéna),
režie Rudolf Molinski, překlad Elżbieta Woźniak
(uváděno do 17. 5. 2007)

ÚŽASNÁ SVATBA

Premiéra 29. 5. 2009 – Moravské divadlo Olomouc,
režie Milan Schejbal, překlad Martin Fahrner
(uváděno do ledna 2012)

DOKONALÁ SVATBA

Premiéra 27. 3. 2010 – Městské divadlo Brno (činoherní scéna),
režie Stanislav Slovák, překlad Jan Šotkovský

ÚŽASNÁ SVATBA

Premiéra 22. 9. 2012 – Těšínské divadlo Český Těšín (česká scéna),
režie Miloslav Čížek, překlad Martin Fahrner

DOKONALÁ SVATBA

Premiéra 21. 6. 2013 – Městské divadlo Most,
režie Milan Schejbal, překlad Jan Šotkovský
(uváděno do června 2015)

DOKONALÁ SVATBA

Premiéra 27. 6. 2013 – Divadelní společnost Indigo,
režie Lumír Olšovský, překlad Jan Šotkovský
(uváděno do 13. 9. 2017)

DOKONALÁ SVATBA

Premiéra 29. 11. 2014 – Městské divadlo Zlín,
režie Michaela Doležalová, překlad Jan Šotkovský
(uváděno do 27. 4. 2018)

DOKONALÁ SVATBA

Premiéra 17. 12. 2016 – Divadlo Šumperk,
režie Roman Groszmann, překlad Jan Šotkovský
(uváděno do 30. 11. 2017)

DOKONALÁ SVATBA

Premiéra 7. 2. 2019 – Národní divadlo moravskoslezské (Divadlo
Jiřího Myrona), režie Janusz Klimsza, překlad Jan Šotkovský

Izabela Firlová, Petr Panzenberger

PROFILY INSCENÁTORŮ

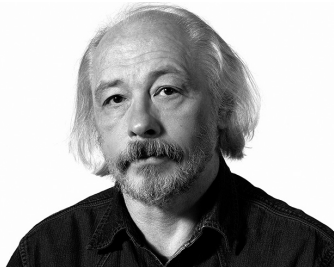
JAN ŠOTKOVSKÝ

překlad

Foto Áša Sárová

Narodil se a do osmnácti let žil v Havířově. Vystudoval magisterské i doktorské studium dramaturgie na brněnské JAMU. Od roku 2007 je dramaturgem Městského divadla Brno, pro které napsal společně se Stanislavem Slovákem a Petrem Štěpánem osm původních textů – *Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Baron Trenck*, *Mendel aneb Vzpouira hrášků*, *Osmyčky* (vše s hudbou Karla Cóna), *Klapzubova jedenáctka* (hudba Jiří Leviček), *Měsíční kámen*, *Cyril a Metoděj*, *Bitls*. V MdB se jako dramaturg podílel na více než čtyřiceti inscenacích. Od roku 2004 je také dramaturgem brněnského souboru BURANTEATR (zde jako dramaturg připravil doposud 25 inscenací). Věnuje se překladu činohernímu (Hawdon – *Dokonalá svatba*, Cooney + Chapman – *Dvojitá rezervace*, Hare – *Skleněný strop*, Schmidt – *Cyklisté*) i muzikálovému (*Jánošík aneb Na skle malované*, *Hra o pyžama*; spolupracoval na překladech muzikálů *Jekyll a Hyde*, *Zorro* či *Tick... Tick... BOOM!*), z polštiny překládá i teatrologické texty. Pro studenty JAMU napsal muzikál *Trůn pro královny* (s Matějem Plíhalem), pro BURANTEATR zdramatizoval *Na Větrné hůrce* Emily Brontëové a pro Novou scénu Bratislava *Rozum a cit* Jane Austenové (s Jitkou Šotkovskou). Na JAMU učí dějiny světového divadla a dějiny a teorii muzikálu. Pro Svět a divadlo píše články o anglo-americké muzikálové scéně, pro Divadelní noviny a Divadelní revue recenzuje teatrologickou literaturu. Je členem dramaturgické rady festivalu Divadelní svět Brno, hlavním dramaturgem festivalu Dokořán pro hudební divadlo a porotcem řady amatérských divadelních přehlídek.

JANUSZ KLIMSZA

režie, výběr hudby

Studoval herectví na Státní vysoké škole divadelní v polské Vratislavi a divadelní režii na pražské DAMU. Svou profesní dráhu odstartoval na polské scéně Těšínského divadla a dosud spolupracoval a spolupracuje s mnoha českými i polskými soubory. V letech 2001–2004 působil jako umělecký šéf ostravského Divadla Petra Bezruče a v letech 2004–2008 zastával stejnou funkci v souboru činohry Národního divadla moravskoslezského, kde od roku 2008 pracuje jako kmenový režisér. Vytvořil zde řadu inscenací, mezi něž patří např. *Strakonický dudák*, *Molière*, *Povídky z fastfoodu*, *Bambini di Praga*, *Ideální manžel*, *Konec masopustu*, *Marat/Sade*, *Poprask na laguně*, *Tristan a Isolda* (ve vlastní dramatinizaci), *Veřejné blaho aneb Deskový statek*, *Šťastní ve třech*, *Naše třída* aj. Janusz Klimsza je rovněž režisérem několika desítek komorních inscenací a inscenací v experimentálních prostorech (např. zkušebna Divadla Antonína Dvořáka – *Bavič*, *Podivný případ se psem*, *Mučedník*, *Teď mě zabij* nebo *Sex, drogy a hafo prachů*, Komorní scéna Aréna – *Brenpartija*, *Chacharije*). Za inscenaci *Pestré vrstvy*, uvedenou v Dole Hlubina, získal v roce 2011 Cenu Divadelních novin za nejlepší alternativní režii. Je nositelem Řádu za zásluhy o polskou kulturu, získal cenu polských kritiků Zlatá maska a několik ocenění na mezinárodních divadelních festivalech. Byl pedagogem oboru herectví na Janáčkově konzervatoři v Ostravě. Několikrát spolupracoval s Českou televizí a Českým rozhlasem a věnuje se také literární tvorbě.

ADAM GOLD

dramaturgie

V Brně absolvoval bakalářské studium uměnovědných studií na FF MU, následně vystudoval divadelní dramaturgii na JAMU. V letech 2016 až 2017 působil jako dramaturg v Divadle Andreja Bagara v Nitře (inscenace *Dobro, Kým kohút nezaspieva, Syna či dcéru?* a *Jánošík*). Kromě toho spolupracoval s řadou dalších divadel: s brněnským BURANTEATRem (inscenace *Moja a Služky*) nebo s bratislavskou Novou scénou (*Punk Rock*). Dramaturgicky se podílel na přípravě řady projektů, mimo jiné mezinárodního festivalu studentské divadelní tvorby SETKÁNÍ/ENCOUNTER v roce 2013. Na podzim 2015 absolvoval zahraniční stáž na Akademii pro divadlo, rozhlas, film a televizi ve slovinské Lublani, kde byl osloven k dramaturgické spolupráci na inscenaci Racinovy tragédie *Berenika*. Od sezóny 2017/2018 působí jako dramaturg činohry NDM (dramaturgie inscenací *Šťastni ve třech, Řeči léčí, Sex, drogy a hafo prachů, Rok na vsi*).

DAVID BAZIKA

scéna

David Bazika studoval architekturu na ČVUT (bakalářský stupeň) a katedru scénografie na DAMU (magisterský stupeň) – diplom získal u prof. Ondřeje Nekvasila. Svou činnost dělí mezi práce pro televizi (*Iguo-Igua, Javorový guláš, Balíci, PF 77* ad.), film (*Mazaný Filip, Ještě žiju s věšákem, plácačkou a čepicí* ad.), architekturu (rekonstrukce a expozice návštěvní trasy ve staré varně Pilsner Urquell, 1. fáze přestavby Komorní Fidlovačky ad.). Především ale hostuje na divadelních scénách. Má za sebou kolem čtyřiceti výprav na velkých i malých jevištích v Praze, Olomouci, Plzni, Chebu, Českých Budějovicích, Brně nebo Košicích. Často spolupracuje s Národním divadlem moravskoslezským v Ostravě a Divadlem Na Fidlovačce v Praze. Spolupracoval s režiséry Radovanem Lipusem (*Elling a Kjell, Nejspíš sníš, Humble Boy, Vrátila se jednou v noci, Hra o Janáčkoví, Blázen a jeptiška, Matka, Yvonna, princezna burgundánská* ad.), Jurajem Deákem (*Funny Girl, Královna Margot, Hledá se muž. Zn: Bohatý, Nejlepší kamarádky, Čaj u královny, Červený a černý, Zkrocení zlé ženy* ad.), Štěpánem Páclem (*Holky Elky, Osířelý západ*), Václavem Klemensem (*Tři sestry, Její pastorkyňa, Romeo a Julie* ad.), Peterem Gáborem (*Donaha!*), Januszem Klimszou (*Bambini di Praga, Šťastní ve třech, Sex, drogy a hafo prachů* ad.), Michalem Langem (*Dávníkové*), Davidem Drábkem, Zdeňkem Kaločem, Michaellem Tarantem, Alešem Procházkou a dalšími a s choreografy Igorem Vejsadou (*Requiem, Romeo a Julie*) a Pavlem Strouhalem. Od sezóny 2009/2010 je scénografem a šéfem výpravy Národního divadla moravskoslezského.

MARCELA LYSÁČKOVÁ

kostýmy

Narodila se v Karlových Varech, nyní žije v Ostravě, kde vystudovala SPŠS. Je oděvní výtvarnicí a pedagožkou oděvního designu a figurální kresby. Věnuje se netradičním formám prezentace „nositelných i nenositelných“ objektů. Vystavuje malbu a kresbu. Pro divadlo vytvořila kostýmy k inscenacím *Španělská muška*, *Mučedník*, *Teď mě zabij*, *Hodina před svatbou*, *Šťastní ve třech* (Národní divadlo moravskoslezské), *Lidumor aneb Má játra beze smyslu* (Komorní scéna Aréna), *Přísámbůh!* (Jihočeské divadlo). Je rovněž autorkou jevištních výprav a kostýmů pro mnohé inscenace určené dětskému divákovi. Do její tvorby náleží i různé tematicky zaměřené performance (např. k 20. výročí úmrtí Andyho Warhola či na téma „20. století očima filmu“, „Toyen“, „komiks ve filmu“ apod.). Jako výtvarnice spolupracuje i s Českou televizí.

Petr Panzenberger (v popředí), Ivan Dejmal

Vladimír Čapka, Ivan Dejmal, Petr Panzenberger

Robin Hawdon (1939)

Dokonalá svatba

Text uvádíme v inscenační úpravě

OSOBY

RÁCHEL, nevěsta

BILL, ženich

TOM, svědek

JUDY, dívka

JULIE, pokojská

DAFNÉ, matka nevěsty

ŘEDITEL HOTELU

MÍSTO DĚJE

Novomanželské apartmá v hotelu. Nalevo se nachází salónek, v němž je hlavní částí nábytku pohovka. V pozadí jsou dveře na chodbu. V pozadí uprostřed se nachází „stěna“ s dveřmi spojujícími salónek s ložnicí. Napravo v popředí ložnice stojí velká postel. Po její pravé straně toaletní stůl. Nalevo od postele se nachází dveře do chodby (stejně jako v salónku). V popředí scény po pravé straně jsou dveře do koupelny. Scéna je jasně osvětlená – spousta slunce. Je slyšet zpěv ptáků i jiné zvuky venkovského života.

PRVNÍ JEDNÁNÍ

Pozdní ráno. Bill spí v posteli. Pohne se, pomalu se probouzí, hlasitě zívá a posadí se. Vypadá hrozně. Protahuje se, rozhlíží se kolem nepřítomným pohledem a pokouší se vzpomenout, kde vlastně je. Náhle si všimne, že někdo leží pod peřinou. Dotýká se ho a sonduje. Ten někdo se pohne a cosi nezřetelného zamumlá. Bill je zaskočený. Ostražitě nadzvedne peřinu a nahlédne pod ni. Bleskově onoho kohosi opět zakryje a horečně uvažuje.

BILL Panebože! (pauza) Panebože! (pauza)
PANEBOŽE! (Ještě jednou se podívá pod peřinu. Osoba se pohne znovu. Dívka s rozčuchanými vlasy vystrčí hlavu, rozhlédne se kolem a spatří Billa.)

DÍVKA Ahoj.

BILL Ty jsi kdo?

DÍVKA Taková otázka po ránu potěší.

BILL My se známe?

DÍVKA Super.

BILL Sakra, ta hlava!

DÍVKA Bolí?

BILL Myslím, že úplně dobře nefunguje.

DÍVKA Musel ses hrozně praštit.

BILL Kdy?

DÍVKA Včera. Když jsi spadl z barové stoličky.

BILL To jsem tolik pil?

DÍVKA Jo.

- BILL** Tys tady byla přes noc?
- DÍVKA** Jo.
- BILL** To je hrozný!
- DÍVKA** Ty dovedeš holce po ránu zvednout náladu.
- BILL** Ty to nechápeš, já... Já se totiž dneska... (*dojde mu to*) Panebože! My jsme spolu... jako...
- DÍVKA** Co?
- BILL** No jestli jsme...? Dneska v noci, jestli jsme... spolu... dělali... no to!
- DÍVKA** Ty si to nepamatuješ?
- BILL** Ale jo, jo... víceméně... ne...
- DÍVKA** No rozhodni se.
- BILL** Jasně, pamatuju! (*dojde mu to, zdrceně*) Panebože!
- DÍVKA** Gentleman teda úplně nejsi.
- BILL** Promiň... mrzí mě to... nechtěl jsem tě urazit.
- DÍVKA** Ale povedlo se ti to.
- BILL** Ale ne proto, že by to nebylo... Bylo to fantastický... Jde o to, že...
- DÍVKA** No?
- BILL** Že se žením.
- DÍVKA** Já vím.
- BILL** Dneska!
- DÍVKA** Já vím.

- BILL** Ty to víš?
- DÍVKA** Ano.
- BILL** Takže to chápeš! To je strašný!
- DÍVKA** To určitě, ale...
- BILL** Ale co?
- DÍVKA** Ale už se to stalo. Připouštím, že se to stát nemělo... ale stalo se.
- BILL** Co mám dělat?
- DÍVKA** Já to rozhodně nikomu neřeknu.
- BILL** Dobře, ale... (*náhlá myšlenka*) Kde to jsme?
- DÍVKA** V hotelu.
- BILL** Ale v jakém pokoji?
- DÍVKA** (*rozhlíží se*) Vypadá to na novomanželské apartmá.
- BILL** Panebože! (*Šokovaně vstává z postele, bere si peřinu. Vylekaná dívka mu peřinu vytrhne zpátky. Bill stáhne z postele prostěradlo a omotá jej kolem sebe.*) Jak jsem se sem dostal? Kdo mě sem dovedl?
- DÍVKA** Byl jsi na plech.
- BILL** Měl jsem být v jiném pokoji! Ne v tomhle! Sem jsme měli jít až po... (*křičí*) Panebože!
- DÍVKA** Přestaň to pořád opakovat.
- BILL** Kolik je hodin?
- DÍVKA** (*podívá se na hodinky*) Půl desáté.
- BILL** Ráche! Za chvíli dorazí Ráche!

- DÍVKA** Ráchel?
- BILL** Moje snoubenka! Máme tenhle pokoj na dnešek zamluvený!
- DÍVKA** Ale až na noc, ne?
- BILL** Ne, už od rána, aby se mohla před svatbou převlíct.
- DÍVKA** Panebože!
- BILL** Za chvíli je tady!
- DÍVKA** Proč se nepřevlíkne doma jako všechny nevěsty?
- BILL** Dům je plnej. Spousta hostů. Katastrofa! *(běhá v prostěradle po pokoji.)* Musíš okamžitě pryč! Musíš zmizet, než přijde Ráchel! *(dívka omotaná peřinou vyleze z postele, sbírá rozházené oblečení.)* Podívej se, jak ten pokoj vypadá! *(zvedne sluchátko telefonu)* Recepce? Pošlete někoho, aby uklidil náš pokoj! A fofrem! *(třískne telefonem, v tutéž chvíli vejde do salónku Tom ve svatebním obleku; nese hromadu velkých obálek a sklenici vody, Bill pomáhá dívce sbírat oblečení.)* A ty se obleč! Tady nemůžeš zůstat, za moment tu bude Ráchel – a určitě i s matkou!
- DÍVKA** Hlavně nepanikař!
- TOM** *(volá)* Haló!
(Dívka zapiští.)
- BILL** Hlavně nepanikař!
(Tom pokládá obálky na stůl a zkouší otevřít zamčené dveře do ložnice. Bill i dívka strnou. Tom klepe. Bill ožije.)
- BILL** Rychle! Do koupelny! Tam se obleč!

(Strká ji ke koupelně, v tom se zarazí.) Hele, kdyby někdo přišel... řekni, že jsi pokojská. Rozumíš? Pokojská! (Strčí ji do koupelny a zamkne dveře. Za moment je otevře znovu.) Prosím tě – a jak se vlastně jmenuješ? (Taktak uhne před záchodovou štětkou, která na něj vylétne. Rychle zamkne dveře. Tom opět klepe. Bill přejde ke dveřím.) Kdo je tam?

- TOM** Tom.
- BILL** Díky bohu! *(otočí klíčem a odemkne dveře)*
- TOM** Co tu děláš? Měl jsi být v pokoji přes chodbu.
- BILL** Já vím. Asi jsem se trošku opil a popletl si pokoje. Tenhle máme rezervovaný s Rachel.
- TOM** Já vím. Ostatně jsem ho rezervoval já. Ty ale vypadáš!
- BILL** *(dotkne se hlavy)* Praštil jsem se do hlavy.
- TOM** No jo, slušně jsme se spráskali. Donesl jsem ti Samaritána.
- BILL** Díky. *(pije prášek rozpuštěný ve vodě)*
- TOM** Měl bys rychle vypadnout. Za chvíli je tady Rachel.
- BILL** Já vím.
- TOM** Až uvidí, v jakém stavu je tenhle pokoj, moc ji to nepotěší.
- BILL** Víím o něčem, co ji potěší ještě míň.
- TOM** Copak?
- BILL** Pamatuješ si konkrétně, co jsme dělali včera večer?
- TOM** Co myslíš tím konkrétně?

- BILL** Kam jsem šel po rozlučce?
- TOM** Řekl bych, že jako my všichni do postele. Nevy-
padal jsi, že bys zvládl něco komplikovanějšího.
- BILL** A nepotkal... nepotkal jsem někoho?
- TOM** Jestli jsi někoho nepotkal?
- BILL** Tome... byly tam nějaké ženské?
- TOM** Ženské? Vždyť to byla pánská jízda.
- BILL** Já vím, ale... Tome, stalo se něco strašného!
- TOM** Co se stalo?
- BILL** Dneska ráno jsem se probudil s nějakou hol-
kou.
- TOM** Kde?
- BILL** V posteli!
- TOM** V téhle posteli?
- BILL** Jo.
- TOM** *(obdivně hvízdne)* Jak to děláš?!
- BILL** Tome, ty to nechápeš! Já nevím, kdo to je!
- TOM** Ty to nevíš?
- BILL** Ne. Vzbudím se – hlava jako střep – kocovina
jako prase – a ona vedle mě.
- TOM** V posteli?
- BILL** V posteli.
- TOM** Oblečená?
- BILL** Ne. Naopak.

- TOM** Slyšel jsem už o různých netradičních svatebních darech, ale tohle je dost slušný.
- BILL** Kde se tu vzala?
- TOM** Jak to mám vědět?
- BILL** Vždyť jsi na rozlučce byl taky!
- TOM** Ale stejně na šrot jako ty! Taktak jsem došel domů.
- BILL** Ale kde se tu vzala ona?
- TOM** Možná pracuje v hotelu...? (*Bill se na něho dívá*) Kde je teď?
- BILL** V koupelně. Oblíká se.
- TOM** Hlavně jde o to, jestli jsi... jestli jste... chápeš?
- BILL** Přesně o to jde! Já myslím že jo.
- TOM** Myslíš? Ty si to nepamatuješ?
- BILL** Jasně že pamatuju! Jenom to mám trochu rozmazaný.
- TOM** Někdo má holt štěstí.
- BILL** Tome, já se žením! S Ráchel! (*ukazuje na okno*) Venku v kostele, za dvě hodiny!
- TOM** Rozumím ti dokonale, kamaráde. Jsem tvůj svědek.
- BILL** Je konec s těma blbostma, co jsme dělali za svobodna. Ode dneška budu seriózní, usedlý ženáč.
- TOM** Ber to jako krásnou tečku tvého předsvatebního života.
- BILL** Jestli se to Ráchel dozví, tak to bude stoprocentně tečka. Za jak dlouho tu bude?

- TOM** Může se objevit každou chvíli. Ráno mi volala, jestli už jsem vstal a jestli všechno klapě. Jo, a taky se ptala, jak se cítíš. Jak se cítíš?
- BILL** Nech si ty fóry, prosím tě! Co ještě říkala?
- TOM** Že se sem za chvíli přijede převlíct a abych přijel všechno dodělat. Řeknu ti – ještě že to mám blíž.
- BILL** To je strašný!
- TOM** Já ti říkal, že to není dobrý nápad – rozlučka i svatba v jednom hotelu.
- BILL** Je to jedinej normální hotel v okolí – kde jsme to asi měli udělat? Tome, poslouchej – musíme se jí zbavit. *(Běží ke koupelně a klepe na dveře. Tom spatří záchodovou štětku a zvedne ji.)* Už jsi hotová? *(žádná odpověď)* Hej! Jsi tam?
- TOM** Jak se jmenuje?
- BILL** Nevím.
- TOM** Vy jste se nepředstavili?
- BILL** To si nepamatuju.
- TOM** *(ukazuje mu záchodovou štětku)* A pamatuješ si aspoň, co jste dělali s tímhle?
- BILL** *(vytrhne mu štětku a obrací se ke dveřím)* Promiň, ale musíme hned vypadnout z tohoto pokoje! Moje snoubenka tu bude každou chvíli! *(potichu, k Tomovi)* Co tam dělá?
- TOM** Možná omdlela. Byla na šrot jako ty?
- BILL** Míň. A víc si pamatuje. *(znovu klepe)* Hej! *(potichu)* Panebože – to je peklo! *(ukazuje na dveře do salónku)* Zamknout! Kdyby přišla Ráchel.
- TOM** *(zamyká dveře)* Přestaň tu pobíhat a obleč se!

- BILL** *(rychle se obléká)* Odkud se tu vzala? A kdo to je? Musím to vědět!
- TOM** Na tvým místě bych se o to ani nezajímal. Mysli radši na Ráchel. *(zkusí dveře na chodbu)*
Zamčeno.
- BILL** Cože? Jakto?
- TOM** *(pokrčí rameny)* Nevím. Asi je zamykají, když tyhle dva pokoje pronajímají jako apartmá.
- BILL** *(snaží se natáhnout si kalhoty)* To znamená – že je odsud jen jeden východ! Kristepane – musíme ji dostat ven! *(skáče na jedné noze ke koupelně a buší na dveře)* Prosím tě! Vylez ven! Ráchel tu bude za chvíli! *(ticho)*
- TOM** Cos jí udělal?
- BILL** Nic. Před chvílí byla v pohodě.
(Ráchel vejde do salónu. Má s sebou tašku přes rameno a kosmetický kufřík.)
- RÁCHEL** Tome!
- TOM** Ráchel!
- BILL** Ježíšikriste! Je tady! Co budu dělat?
- TOM** Nepanikař! Hlavně nepanikař! *(Ráchel odloží zavazadla a jde ke dveřím ložnice)*
- BILL** To je konec! Rozvedu se ještě před svatbou!
(Ráchel vezme za kliku, dveře jsou zamčené)
- RÁCHEL** Tome? Jsi tam?
- TOM** *(volá)* Éééé... momentíček!
- BILL** *(šeptem, obléká se)* Tome – existuje jenom jedno řešení.

- TOM** Jaký?
- BILL** Musíme tvrdit, že je to...
- TOM** No?
- BILL** Tvoje nová holka.
- TOM** Kdo?
- BILL** Ta v koupelně, přece!
- TOM** Ta... ne!
- BILL** Tome!
- TOM** Já mám holku. Novou!
- BILL** (*udiveně*) Fakt? (*nápad*) Ale tu ještě nikdo neviděl.
- TOM** Uvidíte ji dneska! Přijela z Londýna!
- BILL** Jo, ale ještě tu není, takže ji tahle může zastoupit!
- TOM** A co udělám s tou opravdovou, až přijede?
- BILL** A kde ji máš, tu opravdovou?
- TOM** U našich.
- BILL** Takže tady není – v tom případě není problém.
- TOM** Ale bude na obřadu!
- BILL** Až začne obřad, ta druhá už tu nebude!
- TOM** Ráchel pozná, že to není ta z koupelny.
- BILL** Ráchel nebude řešit, která je která. Je nevěsta, nebude mít čas to řešit.
- TOM** To si piš, že to bude řešit! Ráchel řeší všechno!
- RÁCHEL** (*klepe*) Tome?

- BILL** *(hystericky)* Tome, prosím tě!
- TOM** Nemůžu! Co by tomu řekla?
- BILL** Kdo?
- TOM** Judy.
- BILL** Jaká Judy?
- TOM** *(nervy nadranc)* Moje nová holka!
- BILL** Bude vědět, že to není pravda.
- TOM** A jak se to dozví?
- BILL** Byl jsi přece v noci s ní.
- TOM** Právě že nebyl. Byl jsem celý večer a kus noci s tebou. A kdyby se dozvěděla, že jsem zbytek noci strávil s nějakou jinou holkou, tak to všechno skončí! A to to ještě ani pořádně nezačalo!
- RÁCHEL** *(skrz dveře)* Tome, kdo je tam s tebou?
- BILL** *(vrazí štětku Tomovi do ruky)* Tome, jsme v pěkných sračkách!
- TOM** *(štětku mu vrátí)* Bille, TY jsi v pěkných sračkách!
- RÁCHEL** Bille, jsi tam?
- BILL** Panebože!
- RÁCHEL** *(zabuší na dveře)* Pusť mě dovnitř!
- BILL** To je konec! Sbohem, manželský životě! *(volá skrz dveře)* Hezký den, miláčku.
- RÁCHEL** Bille, co tam děláš? Měl jsi být v jiném pokoji.
- BILL** To... to je dlouhý příběh, miláčku.
- RÁCHEL** Otevři.

- BILL** Myslím, že to není nejlepší nápad.
- RÁCHEL** Proč?
- BILL** Snoubenci se nemají vidět před svatbou – nosí to smůlu! (*podá Tomovi štetku*) Tome, já tě prosím!
- TOM** (*vrátí Billovi štetku*) Ani náhodou!

(*Najednou Bill se štetkou v ruce otevře dveře a vejde do salónku. Tom vejde za ním.*)
- BILL** (*chce políbit Ráchel*) Ahoj, miláčku.
- RÁCHEL** (*uhne před polibkem*) Co tu provádíte?
- BILL** My jenom... jak bych to... v podstatě...
- TOM** Detailně probíráme poslední podrobnosti související s komplexní přípravou svatby jako takové.
- RÁCHEL** Takže žádné komplikace.
- BILL** Ne, ne.
- TOM** Kde by se vzaly.
- RÁCHEL** Co myslíš tím „kde by se vzaly“?
- TOM** Že žádné komplikace rozhodně nenastaly... a ani nenastanou.
- RÁCHEL** Vypadáš strašně! Asi jste se dobře bavili.
- BILL** No... ano.
- TOM** (*jízlivě na Billa*) Děly se tu velké věci.
- BILL** (*významně na Toma*) Byl to pěkný večer, opravdu. Ale už je to za náma. (*k Ráchel*) A dneska je náš velký den!

- RÁCHEL** Ano – velký den! (*políbí jej*) Musíš se začít chystat! Máme už jen dvě hodiny a ty doufám nechceš vypadat jako prodavač záchodových potřeb.
- BILL** (*podá štětku Tomovi*) Nepřevlékalo by se ti líp doma?
- RÁCHEL** Doma jsou všichni příbuzní. Tady je ticho a klid – tam je blázinec.
- BILL** Jasně.
- RÁCHEL** Máma mi za chvíli doveze sukni. Takže miláčku, odeber se laskavě do druhého pokoje a nech mě tu o samotě. (*hladí ho po tváři*) Pustím tě sem – až po svatbě.
- BILL** Ráchel... je tu jeden malinký problém.
- RÁCHEL** Jaký?
- BILL** Právě teď nemůžeš jít do koupelny.
- RÁCHEL** Proč?
- BILL** Protože... no... protože...
- TOM** Minulou noc v ní někdo byl.
- BILL** A pokojské ji ještě neuklidily.
- RÁCHEL** (*dívá se na štětku*) A ty to chceš vzít za ně?
- TOM** No... (*podá štětku Billovi*)
- RÁCHEL** Slíbili, že ten pokoj nikomu nedají, když ho máme na dnešek zamluvený už od rána.
- BILL** Ano, ale... hm... no...
- TOM** Někdo tu byl.

RÁCHEL A kdo?

BILL Tom.

TOM Já? Ne!

BILL Ale byl. Řekl jsem mu, že sem může jít.

RÁCHEL Tom?

BILL Má tu svoji novou přítelkyni.

RÁCHEL To vím. Má přijet na svatbu.

BILL Nemohli být spolu u jeho rodičů.

RÁCHEL Být spolu?

BILL Spát spolu.

RÁCHEL Aha. No a?

BILL No a já souhlasil, aby použili naše apartmá.

TOM Tak to nebylo!

BILL Tak to bylo.

RÁCHEL Tak se dohodněte.

BILL Tom myslí, že měli použít jenom ložnici – ne celé apartmá.

TOM Koupelnu taky ne!

BILL Koupelnu ano.

RÁCHEL O čem to mluvíte?

BILL Říkal jsem, že tu můžou spát, ale musí odejít, než přijdeš.

RÁCHEL Chápu.

BILL Ale nestihli to.

- TOM** Já ano.
- BILL** On ano.
- RÁCHEL** To přece vidím.
- BILL** Ale ona ne.
- TOM** Ona taky ano.
- BILL** Ona je ve sprše.
- TOM** Není.
- BILL** Ale je.
- RÁCHEL** Ví aspoň jeden z vás, kde je?
- BILL** Tomovi je to hloupé, i když jsem ho ujistil, že ti to nebude vadit. Jeho nová přítelkyně se právě obléká v koupelně.
- RÁCHEL** Chápu.
- BILL** Takže vzhledem k okolnostem – kdybys ještě okamžiček počkala...
- RÁCHEL** Jak dlouho?
- BILL** Jenom chvíli.
- TOM** Aspoň doufáme.
- BILL** Aspoň doufáme... že ti to nevedí. Já věděl, že ti to nebude vadit. Taky jsem jim to říkal. Je to tak... že ti to nevedí, miláčku?
- RÁCHEL** Samozřejmě – proč by mi to vadilo?
- BILL** *(Tomovi)* Vidíš – nevedí jí to. Tak – miláčku, možná teď na chvíli odejdeme.
- RÁCHEL** Proč?

- BILL** Aby se mohli...
- RÁCHEL** Co?
- BILL** Doobléct.
- TOM** Výborný nápad.
- RÁCHEL** Můžou zůstat v ložnici a já se začnu chystat tady. Navíc ji ráda poznám.
- BILL** Poznáš ji při obřadu... *(chvíle ticha, Rachel nehodlá ustoupit)* Chápu. Už jdu. *(jde ke dveřím na chodbu, Rachel spatří obálky)*
- RÁCHEL** To jsou svatební přání?
- TOM** Ano. A letenky na svatební cestu.
- RÁCHEL** Báječně! Dej je Billovi.
- (Rachel vezme obálky, otevírá je a vchází do ložnice. Tom s letenkami v ruce kráčí za Billem.)*
- TOM** Bille! *(Bill se zastaví u dveří, Tom šeptá)* Co s ní mám dělat?
- BILL** Ty už něco vymyslíš. Třeba budeš lepší než já.
- TOM** *(podává mu letenky)* Tvoje letenky na Jamajku. Co kdybys ji vzal jako příruční zavazadlo?
- BILL** Zavazadel máme dost i tak. Poslouchej... říkal jsem jí, aby když tak dělala pokojskou.
- TOM** To je skvělý nápad!
- BILL** Neení.
- TOM** Proč?
- BILL** Protože tomu nikdo neuvěří. Pochopíš, až ji uvidíš.
- (Rachel se vrací z ložnice a zamyká dveře.)*

- RÁCHEL** O čem si tu špítáte? *(zaskočení se k ní otočí)*
- BILL** O pokojských. *(Vrazí štetku Tomovi a odchází, přičemž mu zamkne dveře před nose. Tom se nuceně usměje na Ráchel.)*
- TOM** Přesně tak, o pokojských. Musím sem jednu poslat.
- RÁCHEL** Jak se jmenuje?
- TOM** Kdo?
- RÁCHEL** Tvoje nová přítelkyně.
- TOM** No... proč to chceš vědět?
- RÁCHEL** Protože je dobré vědět, jak se jmenuje někdo, s kým se máš seznámit.
- TOM** Ještě tu není.
- RÁCHEL** Ale za chvíli tu bude, ne? Takže jak se jmenuje?
- TOM** No... Judy.
- RÁCHEL** Judy.
- TOM** No... tak.
- RÁCHEL** Dobře. Představ mě, až budete hotoví.
- TOM** Dobře.
- (Tom zamíří k ložnici. V tutéž chvíli Julie v oděvu pokojské odemkne klíčem dveře na chodbu a vstoupí do ložnice.)*
- JULIE** *(vytahuje klíč)* Co tady kdo dělal?
- (Tom stojí u dveří a zarazí se. Neví, co má dělat. Slyší hlas Julie, začne poslouchat pode dveřmi. Julie se dívá, když spatří neustlanou postel.)*

Pokoj měl bejt přece prázdněj.

(Jde do koupelny. Tom se otočí směrem k Ráchel, která jej pozoruje. Usměje se na ni, poté vejde do ložnice a zamkne za sebou. Julie se k němu otočí.)

Dobrý den.

- TOM** Díky Bohu! Konečně ses objevila!
- JULIE** Prosím?
- TOM** Už jsme mysleli, že ses tam utopila.
- JULIE** Vy mě sháníte?
- TOM** Řveme na tebe jak blázni!
- JULIE** Pardon, to jsem nevěděla.
- TOM** No tak to jsi hluchá!
- JULIE** To teda nejsem!
- TOM** Cos tam dělala tak dlouho?
- JULIE** Kde?
- TOM** V koupelně.
- JULIE** Co by? Chtěla jsem ji uklidit.
- TOM** To nemusíš.
- JULIE** *(podívá se na záchodovou štětku)* Proč? Uděláš to za mě?
- TOM** *(odhodí štětku, ukazuje na šaty pokojské)* Tohle už si můžeš sundat.
- JULIE** Tohle co?
- TOM** No tohle. Kdes je vzala?

- JULIE** Tyhle šaty?
- TOM** No.
- JULIE** V hotelu.
- TOM** V hotelu???
- JULIE** Jasně.
- TOM** Takže pokojská... No, teď už je stejně pozdě.
- JULIE** O čem to mluvíš? A jak se vůbec jmenuješ?
- TOM** Tom.
- JULIE** Tom?
- TOM** Jsem svědek.
- JULIE** Jo tak, na svatbě!
- TOM** Jasně že na svatbě! Rozvod teprve přijde.
- JULIE** Aha. O nějaký svatbě jsem slyšela.
- TOM** Jenom škoda, žeš na ni nemyslela dřív.
- JULIE** Cože?
- TOM** Moc jsi to neřešila, co?
- JULIE** (*dotčena*) Dělán, co můžu!
- TOM** Teď už je pozdě. Mělas o tom přemýšlet včera v noci.
- JULIE** Včera v noci jsem nepracovala.
- TOM** No jak jsem slyšel, zrovna včera v noci jsi toho měla nad hlavu! (*vysvětluje*) Hele, Billova snoubenka je ve vedlejším pokoji. A přes něj vede jediná cesta ven.

- JULIE** A on?
- TOM** Zdrhl. A nechal mi tu svoje děvčátko na krku!
- JULIE** Oni mají dítě?
- TOM** Nebud vtipná!
- JULIE** Pardon. Tenhle rozhovor je na mě trošku složitěj.
- TOM** Podívej, už s tím nic nenaděláme. Nemá smysl se v tom dál babrat...
- JULIE** To jsem ráda.
- TOM** Teď spolu musíme zachránit Billovi svatbu.
- JULIE** Já taky?
- TOM** No jistěže ty! Kdo jiný?
- JULIE** Prosím?
- TOM** Nechceš doufám, aby se to všechno podělalo, že ne?
- JULIE** No... to ne.
- TOM** V tom případě...
- JULIE** Jak mu mám pomoct?
- TOM** Trošku hrát divadlo – to je všechno.
- JULIE** Hrát divadlo?
- TOM** Jo.
- JULIE** (*nejistě*) No snad to zvládnou. A koho mám hrát?
- TOM** Moji novou holku.
- JULIE** Tvoji co?!

- TOM** Poslouchej, Ráchel se dozvěděla, že v tomhle pokoji včera večer někdo byl.
- JULIE** Aha!
- TOM** Museli jsme rychle něco vymyslet. Řekli jsme jí, že jsme tu byli já a moje nová přítelkyně.
- JULIE** Ty a tvoje nová přítelkyně?
- TOM** Jako já a ty.
- JULIE** Já a ty?
- TOM** Ano.
- JULIE** Tady?
- TOM** Ano.
- JULIE** Ale proč?
- TOM** Že se ptáš zrovna ty!
- JULIE** Nemám nejmenší ponětí.
- TOM** Kolik jsi toho včera vypila?
- JULIE** To není tvoje věc!
- TOM** (*trpělivě*) Prosím tě, poslouchej. Měla bys vědět, co se tady děje.
- JULIE** To budu fakt ráda.
- TOM** Ráchel a Bill se dneska berou, chápeš?
- JULIE** Chápu.
- TOM** Ale Bill tady dneska strávil noc s jinou holkou, chápeš?
- JULIE** Chápu...

- TOM** Jestli se o tom Ráchel dozví, svatbu okamžitě odpíská, chápeš?
- JULIE** Chápu.
- TOM** Takže máme jedinou šanci – přesvědčit Ráchel, že tu nespal Bill, ale někdo jiný. Já. Jestli řekneme Ráchel, že jsi moje přítelkyně a že jsme tady spali spolu, tak s trochou štěstí zachráníme Billa a pak na všechno zapomeneme. Oukej?
- JULIE** Jo, asi jo.
- TOM** Bezva.
- JULIE** Jenom moc nechápu, proč mu máme pomáhat.
- TOM** Ne?
- JULIE** Jestli ji podvedl noc před svatbou, tak by to měl pěkně schytat.
- TOM** Že ho kritizuješ zrovna ty...
- JULIE** Hele, že ho neznám, neznamená, že na něj nemůžu mít svůj názor!
- TOM** A poznat ho trochu blíž tě nenapadlo, vid'?
- JULIE** Já tu pracuju! Nemám čas se blíž seznamovat s každým zákazníkem!
- TOM** Zákazníkem? *(pauza)* Tak už je mi to jasný! *(Julie nechápe)* Ty jsi prostě... taková ta holka, která čeká na zavolání, aby přišla.
- JULIE** No jasně.
- TOM** *(směje se)* Vsadím se, že to byl nápad nočního recepčního.
- JULIE** George?

- TOM** Ten ti přece volá, ne?
- JULIE** Jo, volá mi, když mě někdo chce.
- TOM** *(pokyvuje hlavou)* A Bill se tak opil, že dostal chuť.
- JULIE** Na co?
- TOM** Na štětku.
- JULIE** Štětku?
- TOM** No.
- JULIE** *(začíná chápat)* Tak tohle se tu dělo?
- TOM** To přece musíš vědět líp než já.
- JULIE** George to určitě udělal ze srandy. Tvůj kámoš se na rozlučce tak opil, že nevěděl, co dělá.
- TOM** To určitě. Počkej – jak nevěděl?
- JULIE** Co?
- TOM** On nevěděl, co dělá?
- JULIE** Kdy?
- TOM** No... v posteli.
- JULIE** Proč se mě na to ptáš?
- TOM** Jsi snad specialistka.
- JULIE** Já o těchhle věcech nepřemejšlím. A kde vlastně ten Bill je?
- TOM** Tím si teď nelam hlavu. Čeká nás velké divadlo. Svlíkni se.
- JULIE** Cože?

- TOM** Jenom to oblečení pokojské.
- JULIE** Aha. *(svlékne jej)* A dál?
- TOM** Jmenuješ se Judy.
- JULIE** Ne, Julie.
- TOM** *(s výrazem mučedníka)* Tak se jmenuje moje holka.
- JULIE** Aha jasně.
- TOM** Tak tohle bude náročný.
(Do vedlejšího pokoje vstoupí vystresovaný Bill.)
- BILL** Chtěl jsem...
- RÁCHEL** Ty ses ještě nepřevlíkl?
- BILL** No... ještě ne... zas tak to nespěchá, ne? A ty... už jsi poznala Tomovu novou přítelkyni?
- RÁCHEL** Ještě ne. Chtěl jsi něco?
- BILL** Chtěl jsem být při tom.
- RÁCHEL** Proč?
- BILL** Tak... myslel jsem... že by bylo fajn... chápeš...
- RÁCHEL** Miláčku, je to jenom Tomova přítelkyně, ne daňová kontrola.
(Tom se zjevnou nechutí uvádí Julii.)
- TOM** Tohle je Judy – a tohle Ráchel, Billova nastávající.
- JULIE** Těší mě.
- TOM** Ráchel – to je Judy, moje přítelkyně.
- RÁCHEL** Dobrý den.

- BILL** (šokovaný) Ale... to není ona!
- RÁCHEL** (chce podat Julii ruku) Prosím?
- JULIE** Cože?
- BILL** To není ona!
- TOM** Jakto?
- JULIE** Prosím?
- RÁCHEL** Co to říkáš?
- BILL** (*blábol!*) No chci říct, že není... totiž myslím, že to není ta, o které jsem si myslel, že to je.
- TOM** Ale to je ona!
- BILL** Není!
- RÁCHEL** O čem to mluvíte?
- BILL** Já jsem chtěl říct... totiž myslel jsem... že Tomova nová přítelkyně... je vlastně jiná přítelkyně, a tudíž to není tahle přítelkyně... a že je to přítelkyně úplně... jiná.
- TOM** Jiná?
- BILL** Jo.
- JULIE** Jiná?
- BILL** Jo.
- RÁCHEL** Musím říct, miláčku, že nejsi příliš taktní.
- BILL** Nejsem?
- RÁCHEL** Já sice nevím, kolik má Tom nových přítelkyň, ale teď rozhodně není pravá chvíle to přepočítávat.

- BILL** To... to určitě ne. (*podá Julii ruku*) Moc mě těší.
- RÁCHEL** Vy se přece znáte.
- BILL** Neznáme... totiž známe... totiž, jak se to vezme.
- RÁCHEL** Jak se to vezme?
- TOM** Když se viděli poprvé, byla trochu jinak oblečená.
- RÁCHEL** Chápu. (*vesele*) Ráda tě poznávám, Judy. Musím se omluvit za poněkud nevhodné chování mého budoucího manžela. Doufám, že se těmi jinými přítelkyněmi nebudeš trápit.
- JULIE** Rozhodně ne. Je mi úplně jedno, kolik má Tom ženskéjch.
- RÁCHEL** Aha...
- JULIE** (*zamlouvá*) Nechceme se navzájem omezovat...
- RÁCHEL** To je... pozoruhodně tolerantní. Ale neber si z toho příklad... Bille? (*otočí se na Billa právě ve chvíli, kdy Bill za jejími zády dává znamení Tomovi; Bill začne předstírat cvičení*)
- BILL** Jen se protahuju.
- RÁCHEL** Bille, od rána se chováš divně! Snad tě ta svatba nestresuje!?
- BILL** Trošičku.
- TOM** Mě malinko taky.
- RÁCHEL** Tak se okamžitě uklidněte! Obřad začne za necelé dvě hodiny, a vy se chováte jako blázni.
- BILL** Miláčku, potřeboval bych si s nimi na minutku promluvit.
- RÁCHEL** O čem?

- BILL** Chci se ujistit, že je všechno v pořádku. (*postrkuje Toma k ložnici*) Všechno musí běžet jako na drátkách! (*vtáhne za sebou do ložnice Julii a zamkne za sebou dveře; Rachel na něj chvíli hledí, pak přejde ke kosmetické tašce a začíná se česat*)
- BILL** (*na Toma*) Kdo to do prdele je?
- TOM** Kdo?
- BILL** (*ukazuje na Julii*) Ona!
- TOM** To není ta, cos o ní mluvil?
- JULIE** A o které mluvil?
- BILL** To není tvoje věc!
- JULIE** Tak pardon, já zapoměla, že se mě to vůbec netýká!
- BILL** (*k Tomovi, ukazuje na koupelnu*) Řekl jsem, že tamhleta má být tvoje holka. Neříkal jsem, abys šel hledat nějakou jinou!
- JULIE** Jakou jinou?
- TOM** Myslel jsem, že tohle je ona.
- BILL** Tohle není ona!
- JULIE** Jaká ona?
- TOM** Vždyť vylezla odtamtud.
- BILL** To nemohla.
- TOM** Na vlastní oči jsem to viděl!
- JULIE** Kdes mě viděl?
- TOM** (*k ní*) Viděl jsem, jak jdeš Z koupelny.

- JULIE** Ne – viděls mě, jak jdu DO koupelny.
- BILL** Nesmysl – v koupelně byla ta druhá!
- TOM** Která druhá? (*jde ke dveřím koupelny*) Viděl jsem odtamtud vycházet tuhleto.
- JULIE** Neviděl.
- TOM** Ale viděl, a navíc... (*zkouší otevřít zamčené dveře*) V koupelně někdo je!
- JULIE** Neříkej!
- BILL** Vidíš?
- TOM** Kdo tam je?
- BILL** To se právě snažím zjistit!
- TOM** (*k Julii*) Kdo tam je?
- JULIE** Proč se ptáš mě?
- TOM** Jestli jsi nevyšla z koupelny, tak...
- JULIE** Tak co?
- TOM** Tak kdo vlastně jsi?
- BILL** To je pravda – kdo vlastně jsi?
- JULIE** Pokojská.
- TOM** Nech si ty fóry. Kdo jsi doopravdy?
- JULIE** Pokojská.
- BILL** Pokojská?
- TOM** Nesmysl.
- BILL** Proč nesmysl?
- TOM** Protože je to štetka.

(Julie mu vrazí facku.)

JULIE Nejsm žádná štětka!

TOM Vždyť jsi to sama říkala!

(Dostane ještě jednu facku.)

JULIE Nikdy jsem nic takového neříkala! *(ukazuje ke koupelně)* Říkal jsi, že tamta je štětka.

BILL Ještě jednou od začátku. Kde ses tu vzala?

JULIE Přišla jsem zdola.

BILL Jak ses dostala dovnitř?

JULIE Dveřma. Jsem přece pokojská.

TOM *(vrací se)* Není pokojská!

BILL *(k Julii)* Tys mu řekla, že jsi pokojská?

JULIE Jasně.

BILL *(k Tomovi, asertivně)* Tys ji zatáhl do celé téhle věci, i když ti hned na začátku řekla, že je pokojská?

TOM Tys mi řekl, že bude říkat, že je pokojská!

BILL *(k Julii)* Máš nějaký důkaz, že jsi opravdu pokojská?

(Julie zvedne oděv pokojské.)

BILL *(k Julii)* Tys měla tohle na sobě?

JULIE Jo.

BILL *(k Tomovi)* Ona měla tohle na sobě?!!

TOM *(tupě)* Ehm... jo.

(dlouhá pauza)

- BILL a TOM** *(spolu)* Ty jsi pokojská!
- JULIE** No, krásně se nám to vysvětlilo. *(položí oděv pokojské, k Billovi)* Ostatně bys to měl vědět, když jsi pro mě poslal.
- TOM** Tys pro ni poslal?
- BILL** Jo. Zapomněl jsem na to.
- TOM** Kristepane! To znamená, že celý to divadlo bylo k ničemu?!
- BILL** Promiň. *(ukazuje na koupelnu)* Ale počkej – kdo teda do prdele je ta holka v koupelně?
- TOM** Nevím.
- JULIE** Štětka.
- BILL** Štětka?
- JULIE** Jo.
- BILL** Jak jsi na to přišla?
- JULIE** Tenhle to říkal.
- TOM** Nic takového jsem neříkal!
- JULIE** Říkal!
- BILL** Ticho! *(pauza)* Já jsem blbec! Takhle se ožrat! No nic – horší už to být nemůže... *(rozhodně)* Uděláme to takhle. Tome – ty půjdeš vedle a zdržíš Ráchel, jak jen to půjde. *(k Julii)* A ty – jak se vlastně jmenuješ?
- JULIE** Julie.
- BILL** Julie, ty skočíš pro povlečení, usteleš postel a uklidíš pokoj.
- JULIE** Oukej.

- BILL** A já dostanu tu holku z koupelny a potom z pokoje. Při troše štěstí to tahle svatba přežije.
- TOM** (*pochybuje*) Myslíš, že to půjde?
- BILL** Když bude třeba – vyrazím dveře! A teď do akce!
(Julie vyjde na chodbu. Tom odejde do salónku. Bill přejde ke dveřím koupelny.)
- TOM** (*k Rachel*) Všechno je v pořádku.
- RÁCHEL** Ano?
- TOM** Julie...
- RÁCHEL** Julie?
- TOM** Judy...
- RÁCHEL** Tome – rozhodni se. (*Tom nasadí úsměv idiota*) Kolik máš vlastně těch nových známostí?
- TOM** Jednu... maximálně dvě.
- RÁCHEL** Myslela jsem, že teď máš jenom jednu přítelkyni – tu jedinou.
- TOM** No, teď mám jenom... jednu. Jenomže ta, co byla před touhle... ta taky vypadala, že bude... jediná... ale teď se ukázalo... že je opravdu jenom jedna... ale občas si ji pletu s tou, která byla předtím jediná.
- RÁCHEL** Aha. Kde je Bill?
- TOM** S tou druhou.
- RÁCHEL** Cože?
- TOM** Totiž v druhém... pokoji. Dává pokyny pokojské. Chce si být jistý, že všechno bude tak, jak si přeješ... totiž chci říct, že všechno bude...

- RÁCHEL** Nic neříkej, Tome. Víím, co chceš říct.
- (Zničený Tom padne na gauč. Ráchel se začne chystat do svatebního. V ložnici Bill klepe na dveře koupelny.)*
- BILL** Haló? *(zkouší otevřít zamčené dveře)* Moc se omlouvám, ale musíš okamžitě vypadnout. Nemůžeš tam už dál dřepět. Sakra, jestli nevylezeš, vyrazím dveře!
- (Pauza. Zvuk klíče v zámku. Dveře se otevírají. Dívka vyjde z koupelny.)*
- BILL** No sláva! Cos tam dělala tak dlouho?
- DÍVKA** Schovávala jsem se.
- BILL** Předě mnou?
- DÍVKA** Ne.
- BILL** Před Ráchel?
- DÍVKA** Ne.
- BILL** Před pokojskou?
- DÍVKA** Ne.
- BILL** Tak před kým?
- DÍVKA** Před Tomem.
- BILL** *(udiveně)* Před Tomem?
- DÍVKA** Jo.
- BILL** Proč?
- DÍVKA** Jsem jeho nová holka.
- (pauza)*

BILL Jeho nová holka je doma.

DÍVKA Ne.

BILL S jeho rodiči.

DÍVKA Ne.

BILL (šokovaně) Takže ty jsi Judy?

JUDY Jo.

BILL Takže ty a já...?

JUDY Jo.

BILL A ty jsi jeho...?

JUDY Jo.

BILL A navíc já jsem jeho...?

JUDY Jo.

BILL Do prdele. (pauza) Jak se to stalo?

JUDY Ty si to nepamatuješ?

BILL Moc ne.

JUDY Aha.

BILL Myslel jsem...

JUDY No?

BILL Že se mi to jenom zdálo.

JUDY Dá se to tak říct.

BILL Byl to pěkný sen.

JUDY To je hezký.

BILL Říkám to, protože byl doopravdy pěkný.

JUDY To je pravda.

BILL Ale nemůžeme...

JUDY Ne.

BILL Neměli jsme...

JUDY Ne.

BILL A nemůžeme...

JUDY V žádném případě.

BILL Panebože! (*pauza*) Co teď budeme dělat?

JUDY Kde je Tom?

BILL Vedle.

JUDY S Ráchel?

BILL Jo.

JUDY Aha.

BILL Jak víš, že je tady?

JUDY Slyšela jsem ho.

BILL Slyšela jsi, jak mluvil s pokojskou?

JUDY Jo. Je to blbec.

BILL Dělal, co uměl...

JUDY To jo.

BILL Poslal tě George?

JUDY Cože?

BILL Noční recepční. Když jsem ho prosil, aby... tě poslal.

- JUDY** Nechápu.
- BILL** (*trpělivě*) Když jsem chtěl ště... prostitutku, tak poslal tebe?
- JUDY** Podle tebe jsem prostitutka?
- BILL** A nejsi? (*dostane facku, zataženě*) Promiň. Říkal, že jsi prostitutka.
- JUDY** Kdo?
- BILL** Tom.
- JUDY** Cože?
- BILL** (*dojde mu to*) To je vlastně blbost.
- JUDY** Ty myslíš, že Tomova holka je prostitutka?
- BILL** Ne.
- BILL** To je super, že nejsi prostitutka!
- JUDY** Fakt umíš holku potěšit.
- BILL** Omlouvám se. Stalo se to kvůli... vlastně nevím, jak se to stalo.
- JUDY** Nech toho. Radši už půjdu. Než někdo přijde.
- BILL** Teď nemůžeš jít.
- JUDY** Nemůžu tu zůstat.
- BILL** Nemůžeš takhle... Chci říct, že se nemůžeme takhle...
- JUDY** Můžeme. A musíme. (*jde ke dveřím*) Uvidíme se na svatbě.
- BILL** Chtěl bych si vzpomenout...
- JUDY** Radši na všechno zapomeň.

(Judy jde ke dveřím. V tu chvíli Julie s čistými prostěradly vejde do ložnice.)

- JULIE** Konečně jsi venku. Vlastně už tady nemáš co dělat. Tohle není ten typ hotelu pro tebe.
- JUDY** Prosím?
- BILL** Julie...
- JULIE** Ale musím říct, že nevypadáš úplně na... prostitutku.
- JUDY** Tak hele...!
- BILL** Julie...
- JULIE** Kdyby šéf zjistil, že je tady prostitutka, měla bych velké problémy!
- JUDY** To už přeháníš!!
- BILL** Julie, poslouchej...

(Najednou v obou pokojích zazvoní ve stejnou chvíli telefon. Všichni na ně hledí.)

- JULIE** *(k Billovi)* Je to tvůj pokoj. Vezmi to.
- BILL** *Ééé... (váhavě dojde k telefonu, Rachel zvedne telefon v salónku jako první, ostatní čekají, co se stane)*
- RÁCHEL** Haló? *(pauza)* Ano, je tady. *(na Toma)* To je pro tebe.
- (Tom si vezme sluchátko.)*
- TOM** Haló?
- (Rachel jde ke dveřím ložnice.)*
- RÁCHEL** *(rozčileně)* Co se tam děje? Potřebuju do mojí ložnice!

- TOM** (do sluchátka) Ano. Aha. Opravdu?
(Ráchel otevře dveře a vejde do ložnice. Zarazí se, když vidí Toma, Julii a Judy.)
- BILL** A-hoj.
- RÁCHEL** Co se tu děje?
- BILL** Miláčku... v podstatě končíme.
- RÁCHEL** *(dívá se na Judy)* Kdo to je?
- JUDY** No...
- BILL** Pokojská.
- JULIE** Tak moment...
- JUDY** *(rychle)* Jsem pokojská. *(zvedne Juliin pracovní oděv)* Přišla jsem vyměnit povlečení. *(obléká se do oděvu pokojské, bere prostěradlo a začíná převlékat postel)*
- JULIE** Děkuju pěkně...
- RÁCHEL** Cože?
- JULIE** *(se sladkým úsměvem)* Jenom jí děkuju.
- RÁCHEL** Potřebuju se tu chystat.
- BILL** Samozřejmě, miláčku. My jsme tady... jenom... pomáhali... tady paní pokojské uklidit... a... za momentíček to bude.
- JULIE** *(k Ráchel)* Seš si jistá, že si ho chceš vzít?
- BILL** *(k Julii)* Teď to trochu přeháníš...
- RÁCHEL** Zním ho dokonale.
- JULIE** Měla by sis být jistá, že mu můžeš věřit.

- RÁCHEL** Samozřejmě že mu můžu věřit. (*k Billovi*) Můžu ti věřit, Bille?
- BILL** Rozhodně mi můžeš věřit.
- JULIE** Já jen, že je to chlap na zbytek tvýho života, tak abys nesáhla vedle.
- RÁCHEL** O čem to mluvíš? Před chvílí jsme se seznámili a ty mi tady hodinu před svatbou děláš předmanželskou poradnu?
- JULIE** Promiň. Jen přemýšlím nahlas.
- RÁCHEL** A navíc před personálem?!
- JUDY** (*rychle*) Ááá... peřina. Kde je peřina?
- BILL** Možná je v koupelně.
- JUDY** Vidíte. Podívám se tam. (*jde pro peřinu do koupelny; v salónu mezitím Tom položí sluchátko*)
- RÁCHEL** Peřina v koupelně? Kdo ji tam dal?
- JULIE** To je přesná otázka!
- BILL** Já to absolutně netuším.
(Zničený Tom vejde do ložnice.)
- TOM** Volala mi máma.
- RÁCHEL** Co chtěla?
- TOM** Judy není doma!
(Dveře do koupelny se hlučně zabouchnou. Všichni se otočí a hledí na Toma.)
- RÁCHEL** Judy není doma?
- TOM** Ne.

- RÁCHEL** To je snad logické, že není doma. *(ukáže na Julii)*
Je přece tady.
- TOM** *(neví, co má dělat)* Aha... no jo... jasně, je přece tady.
- RÁCHEL** Tome, ty ale víš, že je tady.
- TOM** Jasně, já to vím... ale máma to neví.
- RÁCHEL** Ona to neví?
- TOM** Myslela, že je Judy doma... začala ji hledat, nemohla ji najít... a tak si začala říkat... kam ta Judy asi šla?
- RÁCHEL** A cos jí řekl?
- TOM** Že je tady.
- RÁCHEL** Takže je všechno v pořádku.
- TOM** Ano.
- RÁCHEL** Dobře. A teď bych chtěla všechny poprosit, abyste mě tu nechali samotnou, protože už nemáme moc času.
- BILL** Samozřejmě.
- TOM** Určitě.
(Ráchel se dívá na Julii.)
- JULIE** Jasně.
(Všichni jdou ke dveřím do salónu.)
- RÁCHEL** I pokojská!
- JULIE** Vždyť už jdu.
- BILL** *(zasyčí)* Ty ne!

- JULIE** *(rychle)* Já ne. Pokojská.
- RÁCHEL** Vždyť to říkám. *(k Billovi)* Miláčku, můžeš ji poprosit, aby opustila mou koupelnu?
- BILL** Ano... já... ji poprosím. *(na Julii a Toma)* Vy můžete jít.
- RÁCHEL** Tome, buď tak hodný a dones mi tašku.
(Bill se zarazí na cestě do koupelny.)
- TOM** Dobře.
- RÁCHEL** No tak, Bille.
- BILL** Už jdu.
(Tom a Julie vyjdou do salónu. Bill jde ke koupelně a otevře dveře.)
- BILL** Mohla bys už skončit?
(Nervózními gesty ukazuje Judy, aby z koupelny neodcházela. Tom se vrací s kufříkem a taškou.)
- RÁCHEL** Díky, Tome. Dej mi tašku do koupelny.
- BILL** Ééé... proč do koupelny, láska?
- RÁCHEL** Chci se vykoupat. Proč?
- BILL** No... jenom se ptám.
(Tom postaví kufřík na zem a jde s taškou ke koupelně. Bill stojí jako přimražený před koupelnou. V tu chvíli Judy držící před sebou peřinu vyjde z koupelny.)
- JUDY** *(změněným hlasem)* Vaše peřina, pane.
(Schovaná za peřinou mívá Toma, který se na ni dívá cestou do koupelny.)

BILL Dejte ji na postel, usteleme si sami.

JUDY Dobře, pane.

RÁCHEL Může přece ustlat, když budu v koupelně.

BILL Určitě...

JUDY Určitě.

(Judy začíná povlékat peřinu do čistého. Bill váhá.)

RÁCHEL Na co čekáš, miláčku?

BILL Už jdu.

(Jde do salónu. Tom vyjde z koupelny a jde do salónu. Judy stojí skloněná zády k němu, tvář si kryje peřinou.)

TOM *(k Ráche!)* Můžeš se začít chystat.

RÁCHEL Děkuju, Tome. Ještě jedna věc – máš nachystané jmenovky na svatební stůl?

TOM Právě jsem na nich chtěl začít dělat.

RÁCHEL A zasedací pořádek?

TOM Na tom dělám průběžně.

RÁCHEL Už není moc času, Tome.

TOM Jasně. *(Tom odchází a hodí okem po Judy, která stojí zády k němu. Jde do salónu. Zamyká dveře. K Billovi)* Co se stalo?

BILL Komu?

TOM Kde je ta holka?

BILL Ona... no... už je pryč.

- TOM** A kdo je teda vedle?
- BILL** Ráchel.
- TOM** Ale ne! Ta druhá.
- BILL** Pokojská.
- JULIE** Cože?
- TOM** *(ukazuje na Julii)* Tohle je pokojská.
- JULIE** No jasně.
- BILL** *(ukazuje do ložnice)* A tam je další.
- JULIE** Cože?
- BILL** *(mávně neurčitě rukou)* No...
- TOM** Další? A odkud se tam vzala?
- BILL** Poslal jsem pro ni.
- TOM** Proč?
- BILL** Jen aby převlékla postel.
- TOM** Byla mi nějaká povědomá.
- BILL** To se ti jen zdálo.
- TOM** Asi jo. Viděl jsem jenom její zadek, ale...
- BILL** Jsi snad specialista na zadky pokojských?
- JULIE** Na můj určitě ne.
- TOM** No dobře. *(bere Billa stranou)* Bille, jsem trochu nervózní.
- BILL** Proč?
- TOM** Judy není doma.

BILL Není doma?

TOM Nespala tam.

BILL Jak to víš?

TOM Máma říkala, že její postele se nikdo ani nedotkl.

BILL Možná spala na zemi.

TOM Nech si ty fóry!

*(Julie se k nim přiblíží, aby slyšela, o čem mluví.
Tom si toho všimne.)*

Hele, nech nás chvíli.

JULIE No když chcete.

TOM *(bere Billa ještě víc stranou)* Víš, Bille... Včera večer jsme se trošku... chytli.

BILL S mámou?

TOM S Judy!

BILL Ale! A proč?

TOM Vztekla se, že ji nechám doma samotnou. Víš... měla to být naše první společná... akce – a když zjistila, že není zvaná na rozlučku, dost ji to naštvalo.

BILL Přece ví, že holky na rozlučky nechodí.

TOM To jo, ale – plánovali jsme, že tenhle víkend poprvý...

BILL Co – poprvý?

(Julie se ještě jednou přiblíží.)

JULIE No co asi? Zapoj fantazii!

- TOM** *(k Julii)* Promiň, ale tohle není tvoje věc! *(znova bere Billa stranou)* Takže chápeš, že byla naštvaná, když se dozvěděla, že půjdu někam sám bez ní a že má čekat, až se vrátím...
- BILL** Aha.
- TOM** A dneska ráno jsem vstal, dveře pořád zamčené, říkám si – nechám ji, ať se uklidní, takže jsem přijel sem a vlastně ji vůbec neviděl. *(ticho)* Víš, co si myslím, že se stalo?
- BILL** Co?
- JULIE** Co?
- TOM** Myslím, že se naštvala a vyrazila zpátky do Londýna.
- JULIE** Sedla na koště a frnk!
- TOM** To není vtipný!
- JULIE** Pardon.
- TOM** *(k Billovi)* Co si o tom myslíš?
- BILL** Nebylo to vtipný.
- TOM** Na to se neptám! O tom, že jela do Londýna!
- BILL** To by neudělala.
- JULIE** Možná zdrhla s někým jiným.
- BILL** To není její styl.
- TOM** Jak to víš?
- BILL** Nezdrhla by s jiným, když máte takový zásadní víkend.
- JULIE** Tak ona možná ne, ale ty...

- BILL** Nepleť se do toho!
- JULIE** Dostala jsem vás ze sraček, a teď už jsem zbytečná, co?!
- BILL** Dostala jsi nás ze sraček? Ještě jsi nás potopila!
- JULIE** Udělala jsem všechno, co jste chtěli. Sami nevíte, kdo je pokojská a kdo štětka. *(k Billovi, ukazuje na salón)* A když se o tom bavíme, nedopovíš nám historku s tou další „pokojskou“?
- BILL** *(hledí na Toma, k Julii)* Ticho! A už žádné otázky!
- JULIE** Fajn! Tak já jdu zas makat.
- TOM** A já taky! Musím udělat jmenovky a zasedací pořádek. *(dívá se na hodinky, k Billovi)* A ty jestli chceš stihnout obřad, tak bys sebou měl taky hodit.
- BILL** Sakra! *(všichni najednou zkouší vyjít dveřmi na chodbu, srazí se)*
- TOM** Po jednom!
- (Judy mezitím dostele postel.)*
- JUDY** *(k Ráchel)* Postel je hotová. Můžu odejít?
- RÁCHEL** Můžete, děkuji.
- (Judy vyjde z ložnice na chodbu ve stejnou chvíli, kdy Tom vyjde na chodbu ze salónu.)*
- JULIE** *(k Billovi, dává mu přednost ve dveřích)* Prosím.
- BILL** *(dává přednost jí)* Prosím.
- (Zatímco si dávají přednost, Tom i Judy se vrací s třísknutím dveří.)*
- RÁCHEL** Co se stalo?

BILL (vedle) Co se stalo?

JUDY Já... já jsem zapomněla vyměnit ručníky.

TOM Viděl jsem ji!

BILL Koho?

TOM Judy!

BILL Kde?

TOM Tam! (*ukazuje*) Šla z ložnice!

BILL To není možný!

TOM Přísahám, že to byla Judy!

BILL Blbost!

TOM (*jde ke dveřím mezi ložnicí a salónem*) Tutově to byla Judy!

(*Na druhé straně Judy váhá, kterými dveřmi vyjít. Zvolí dveře do salónu. Otevře je, a stane tak Tomovi tváří v tvář.*)

TOM Judy!

JUDY Tome!

BILL Panebože!

TOM Co tady děláš?

JUDY No...

TOM Poslouchám.

JUDY Hledám tě.

TOM A kde jsi byla?

JUDY No...

- RÁCHEL** (zvědavě) Co se tu děje? Kdo to je?
- JUDY** No...
- TOM** Tohle je... (zarazí se) Aha.
- RÁCHEL** Kdo?
- TOM** No...
- RÁCHEL** Řekls jí Judy.
- TOM** Opravdu?
- RÁCHEL** Myslela jsem, že Judy je ta druhá.
- TOM** Julie. Jmenuje se Julie.
- RÁCHEL** Pokojská.
- JUDY** Ano.
- TOM** Ano.
- RÁCHEL** Proč tě hledala?
- TOM** Mě?
- RÁCHEL** Říkala to přece.
- JUDY** Protože... protože jsem slyšela, že on hledal mě.
- RÁCHEL** Proč by tě měl hledat?
- TOM** Aby... ustlala postel.
- JUDY** Proto.
- RÁCHEL** Vždyť jsi viděl, že ji už ustlala.
- TOM** Chtěl jsem říct, že jsem ji hledal, než jsem ji tu uviděl. Teď, když už je tady, už ji hledat nemusím.
- RÁCHEL** A odkud ji znáš?

- TOM** Neznám ji.
- RÁCHEL** Musíš ji znát. Řekl jí Judy.
- TOM** Julie.
- RÁCHEL** No dobře. A ona ti řekla Tome.
- TOM** Když jsem ji hledal, tak mi řekli, že se jmenuje Julie.
- JUDY** A mně řekli, že mě hledá Tom.
- RÁCHEL** *(zaraženě)* Aha. To je jasné.
- TOM** Oukej. Julie, už jsi tu uklidila?
- JUDY** Ano.
- TOM** Tak už můžeš jít. Rachel se musí připravit na svatbu.
- JUDY** Už jdu.
- TOM** *(k Rachel)* Všechno v pořádku?
- RÁCHEL** *(vykolejená)* Jo, v pořádku.
- (Judy a Tom jdou do salónu, kde na ně čekají Julie a Bill. Tom zamkne dveře a opře se o ně.)*
- TOM** Tak to bylo hustý!
- BILL** To teda!
- TOM** Ještě že je Judy tak pohotová.
- JUDY** Díky.
- TOM** Kdyby se Rachel dozvěděla, co tady vlastně děláš... Moment! Co tady vlastně děláš?!
- BILL** *(bleskově)* Dělá, že je pokojská.
- JUDY** Jo.
- TOM** Proč?

BILL *(ukazuje na Julii)* Protože opravdová pokojská měla... moc práce.

JULIE Cože?

TOM A jak se o tom dozvěděla?

BILL O čem?

TOM No o tom všem!

BILL Já jsem jí to řekl.

TOM Kdy?

BILL Když jsem se snažil zbavit se té druhé.

TOM Které druhé?

BILL Vždyť víš. Té druhé holky.

TOM Jó, té štětky.

JUDY Koho?

BILL Přesně té. Tu druhou holku jsem odvedl dolů, když ty jsi byl tady. A v hale jsem potkal Judy.

TOM A co tam dělala?

JUDY Hledala jsem tě.

BILL Hledala tě.

TOM A jak jsi věděl, že je to ona?

BILL Došlo mi to, když se na recepci ptala po tobě.

JUDY Přesně takhle to bylo.

BILL Když mi došlo, kdo to je, napadlo mě, že zatímco je Julie Judy, Judy může být Julie.

TOM Proč?

- BILL** Pro případ, že by Ráchel chtěla ještě jednu pokojskou a šéf hotelu by se začal vyptávat, co je s Julií.
- TOM** Proč jsi mi o tom neřekl?
- BILL** O čem?
- TOM** Že jsi našel Judy.
- BILL** Vždyt ti to říkám.
- TOM** Ale předtím. Když jsem ti vykládal, že nespala doma a že zmizela. Proč jsi mi o tom nic neřekl?!
- BILL** *(přimáčkнутý ke zdi)* No...
- TOM** *(agresivně)* Tak mluv!
- BILL** Já nevím.
- TOM** Bille, já...!
- JUDY** *(bleskově)* Snažil se mě chránit.
- BILL** Přesně tak.
- TOM** Před čím?
- BILL** No přece... *(k Judy)* Před čím?
- JUDY** Víš, Tome... ono se nějak přihodilo, že jsem v noci na dnešek spala... tady.
- TOM** Cože?
- BILL** *(absolutní děs)* Judy...
- JUDY** Když jsme se včera pohádali, byla jsem tak rozhozená, že jsem se rozhodla jít za tebou do hotelu. Tady jsem tě nemohla najít a k tvým rodičům zpátky jsem nechtěla – tak jsem se rozhodla přespat tady.

- TOM** Kde? Všechny pokoje byly už zamluvené pro svatební hosty.
- JUDY** *(ukazuje směrem na chodbu)* Tam.
- TOM** Tam?
- JUDY** V pokoji, kde měl spát Bill.
- TOM** A jak víš, že v něm nespál?
- JUDY** Protože jsem ho potkala na schodech. Byl úplně na mol, nevěděl, kde je – tak jsem se rozhodla mu pomoci. Našla jsem v jeho kapse dva klíče – dovedla jsem ho do ložnice vedle a vzala si ten pokoj naproti.
- JULIE** *(poslouchá, vykolejená)* Moment.
- TOM** Co zas chceš?
- JULIE** Jestli to chápu správně, tohle je tvoje opravdová přítelkyně.
- TOM** Ano.
- JULIE** Ta, která v noci na dnešek nespala doma.
- TOM** Ano.
- JULIE** Se kterou mělo konečně přijít TO?
- JUDY** Jaké TO?
- TOM** No... ano.
- JULIE** *(dívá se na Billa)* Ty hajzle!
- BILL** Julie, prosím – neříkej nic, co by tě mohlo mrzet.
- TOM** Co by ji mohlo mrzet?
- BILL** *(takticky)* ... jsou prostě určité věci, o kterých se v nesprávnou chvíli nehodí mluvit.

- JULIE** To si nemyslím. Zrovna ve chvíli, jako je tahle, by si lidi měli o některých věcech dopodrobna popovídat.
- TOM** O jakých věcech?
- JULIE** Měli by vědět, co se tady doopravdy děje, než bude pozdě, protože se tady někteří lidé v jiných lidech úplně pletou!
- TOM** Kdo se v kom plete?
- BILL** *(k Julii)* Sama se pleteš do něčeho, do čeho ti nic...
- JULIE** Není důležité, do čeho se pletu já, hlavní je, že ty se v hodně věcech pleteš a ta chudák holka vedle se sakra plete v tobě!
- TOM** Mě jebne! O čem to všichni mluvíte?
(Ráchel slyší vzrušené hlasy a vejde do pokoje.)
- RÁCHEL** Co se tady děje?
- BILL** Panebože!
- RÁCHEL** Proč tak řvete?
- JULIE** Chceš to vědět?
- RÁCHEL** Ano, chci.
- TOM** Ráchel, tady se děje něco, o čem vědí všichni – kromě nás!
- RÁCHEL** O čem? Co se tady stalo?
- TOM** Nevím. *(ukazuje na Julii)* Zeptej se jí.
- RÁCHEL** *(k Julii)* Co se tady stalo?
- JULIE** *(ukazuje na Billa)* Zeptej se jeho.

- RÁCHEL** (k Billovi) Co se tady stalo?
- BILL** (ukazuje na Judy) Zeptej se jí.
- RÁCHEL** Pokojské? Co ta může vědět? (k Judy) No?
- JUDY** (v šoku) No... já... totiž...
*(Klepání na dveře. Všichni se k nim podívají.
Dveře se otevrou, vejde Dafné, matka Ráchel.
Má na sobě až příliš zdobenou sukni a klobouk,
v ruce drží nádherné svatební šaty.)*
- DAFNÉ** Děti moje! Tak mě tady máte!
- RÁCHEL** Mami!
- DAFNÉ** Vypadá to tu nádherně! Tohle bude dokonalá
svatba!
*(Ráchel i Tom na ni tupě hledí, Bill a Judy začí-
nají plakat.)*
- Copak? Řekla jsem snad něco nevhodného?

OPONA

DRUHÉ JEDNÁNÍ

(O několik chvil později. Všichni mluví jeden přes druhého.)

- DAFNÉ** Já nic nechápu! Jenom jsem řekla, že to bude dokonalá svatba... (atd.)
- RÁCHEL** Chtěla bych se konečně dozvědět, co se tady děje. Co jsem přijela, všichni se chovají jako naprostí idioti a... (atd.)
- TOM** Je úplně jasné, že se tady děje něco nenormálního, a já bych se už chtěl konečně dozvědět co! (atd.)

JULIE V životě jsem nic podobného neviděla! Já se lidem do života nepletu, ať si každý dělá, co chce, ale tohle... (atd.)

BILL Já opravdu nevím, jak se tohle mohlo stát. Mně připadá, že mi celý svět za chvíli spadne na hlavu a... (atd.)

JUDY Vůbec není třeba se tímhle vším trápit. Nechápu, proč jsou tady všichni tak rozčilení! Stačí jenom... (atd.)

(Najednou Ráchel hlasitě hvízdne. Hluk ustane.)

RÁCHEL *(rozkazovacím tónem)* Tak dost! Ty *(ukáže na Billa)* a ty *(ukáže na Toma)* – tam!

(Otevře dveře do ložnice. Tom a Bill jdou poslušně dovnitř. Ráchel vejde za nimi a zamkne. Zbylé tři ženy stojí přede dveřmi do ložnice a poslouchají.)

RÁCHEL Tome! Co se tady děje?

TOM No... já... totiž. *(k Billovi)* Řekni jí to ty.

BILL No... já... totiž...

- RÁCHEL** Nezačnu se připravovat na svatbu, dokud se nedozvím, o co tady jde!
- BILL** Víš, miláčku, stala se taková věc... tedy Tom se zapletl do takové věci...
- TOM** Já se zapletl...?!
- BILL** Ta dívka, která tady byla...
- RÁCHEL** Která dívka?
- BILL** Judy... totiž Julie – vlastně není pokojská.
- RÁCHEL** A kdo to je?
- BILL** Je to Tomova nová přítelkyně.
- TOM** Nepovídej!
- RÁCHEL** Já myslela, že ta druhá je jeho nová přítelkyně.
- BILL** Ta – ta taky. To je jeho druhá nová přítelkyně.
- RÁCHEL** Druhá nová?
- BILL** A Tomovi se prostě poptalo, která z jeho nových přítelkyň má přijet na naši svatbu. Takže omylem přijely obě.
- RÁCHEL** Panebože! (*k Tomovi*) Jak se ti to mohlo stát?
- TOM** No, já... ony... obě... no... tak.
- BILL** A co je nejhorší – Tom se s jednou z nich rozešel.
- RÁCHEL** (*k Tomovi*) Se kterou?
- TOM** No... s tou... víš... s tamtou...
- BILL** S Judy! Vlastně s Julií...
- RÁCHEL** Tak se rozhodni!

- BILL** S Julií. (*k Tomovi*) Že jo?
- TOM** Jo jo, s Julií. Definitivně.
- BILL** Definitivně s Julií.
- RÁCHEL** Proč?
- BILL** Co – proč?
- RÁCHEL** Proč ses s ní rozešel?
- TOM** No... ééé...
- BILL** Protože potkal Julii... ééé... Judy.
- TOM** Proto.
- RÁCHEL** Aha.
- BILL** A tak strašně se do Judy zamiloval, že ji hned pozval na svatbu. Ale zapomněl, že Julii pozval už dřív. A teď jsou tady obě. (*směje se*) No, a Julie ho tu načapala, že to tak musím říct, se spuštěným kalhotama!
- TOM** (*zoufale zavýje*) Ááááá!
- RÁCHEL** Tome?
- TOM** To nic.
- RÁCHEL** Co s nimi hodláš podniknout, Tome?
- TOM** Správná otázka. (*jedovatě*) Třeba by mi mohl poradit tady Bill.
- BILL** Podle mě by bylo nejlepší, aby ses rozhodl, kterou vlastně chceš. V další fázi bych šel za tou, kterou nechceš, a řekl jí o tom. Tím vzniká poměrně slušná šance, že by tady mohla zůstat ta, kterou doopravdy chceš.

RÁCHEL A dám ti radu, Tome – být sebou, určitě bych si nevybrala Judy.

TOM Proč?

RÁCHEL Zdá se mi krapet netaktní. V den mé svatby se mě vyptává, jestli jsem si jistá, že si беру správného chlapa!

TOM (*k Billovi*) Mně to přijde jako otázka na místě.

RÁCHEL Každopádně by mě potěšilo, kdyby ses svým milostným dobrodružstvím věnoval v jiném pokoji.

TOM Dobře.

RÁCHEL A potom konečně dodělej ten zasedací pořádek.

TOM Samozřejmě.

RÁCHEL (*k Billovi*) A ty se konečně obleč, protože takhle tě ani nepustí do kostela!

BILL Jdu na to.

RÁCHEL A teď bych si ráda zkusila mé svatební šaty! Můžete říct mámě, aby mi je přinesla?!

(*Dafné, která poslouchala za dveřmi, jde pro šaty.*)

Na co tak koukáš, Bille?

BILL Takovou tě neznám...

RÁCHEL Jakou?

BILL Chováš se jako generál.

RÁCHEL Někdo si to tady musí vzít na povel!

BILL To... je pravda.

RÁCHEL A teď oba dva ven!

- BILL a TOM** (současně) Oukej.
(Bill a Tom odchází do salónu.)
- DAFNÉ** (spěchá s šaty do ložnice, rozrušená) Už jste si všechno vyjasnili, chlapi?
- BILL** Ano.
- TOM** Teď si už jenom něco vyřeším tady s Billem.
- DAFNÉ** Báječně! Bude tvoji pomoc potřebovat. Ještě se ani neoholil!
- BILL** Měl jsem toho moc.
- DAFNÉ** No dobře... *(vejde do ložnice)* Ráchel, je tu úplný chaos!
- RÁCHEL** Všechno se stihne, mami. Já se teď jdu vykoupat. Už jsi zkrátila ty šaty?
- DAFNÉ** Dodělám je až na tobě.
(Ráchel jde do koupelny. Dafné vybalí šaty, nachystá si jehlu, nit a nůžky. Tom zavře dveře do ložnice a výhruzně se podívá na Billa, Judy a Julii.)
- TOM** A teď chci vědět všechno.
- BILL** Víš... no...
- DAFNÉ** *(začne si prozpěvovat)* Já se dnes dopoledne žením...
- JUDY** Tome, miláčku, bude lepší, když ti to všechno vysvětlím sama.
- JULIE** Dobrej nápad.
- BILL** *(neuroticky)* Judy, já myslím...

- JUDY** Bille, já myslím, že si s Tomem musíme promluvit mezi čtyřma očima.
- JULIE** Ještě lepší nápad.
- BILL** Judy, prosím tě...
- TOM** Ty drž hubu!
- JULIE** No konečně!
- TOM** A ty taky!
- JULIE** Klidně.
- TOM** *(k Billovi)* A ty se laskavě běž chystat na svatbu. Věřím, že si na ni ve svém nabitém programu chvilku najdeš.
- BILL** Jasně. *(vystrašeně zírá na Judy)* Dobře si promysli, co mu řekneš. Nechceš doufám zničit tak hezký vztah hned na začátku.
- TOM** Jaký vztah?!
- BILL** Ten váš, samozřejmě.
- JULIE** Ty vole!
- TOM** Ven! *(Vystrká Billa i Julii z pokoje. Otočí se k Judy, která sundává úbor pokojské.)* Poslouchám.
- JUDY** Nejdřív mi slib, že se nebudeš vztekat.
- TOM** Nikdy se nevztekám.
- JUDY** Tak dobře. Když jsme se včera pohádali, začala jsem mít pochybnosti o našem vztahu.
- TOM** O našem vztahu?
- JUDY** Tome, vždyť se skoro neznáme. Oba jsme čekali, že tenhle víkend přijde... no prostě TO!

- TOM** No jasně!
- JUDY** Jenže když jsme se včera chytli, tak jsem si pak začala říkat, jestli to TO bude opravdu to TO, které chci.
- TOM** Proč?
- JUDY** Říkala jsem si, že i kdyby to TO nebylo to opravdové TO, na které čekám, tak by to mohlo pořád být fajn – ale pak se stalo ještě něco jiného.
- TOM** Co?
- JUDY** Potkala jsem ještě někoho jiného.
- TOM** Jiného chlapa?
- JUDY** Jo.
- TOM** Kdo to je? Já ho zabiju!
- JUDY** Slíbil jsi, že se nebudeš vztekat!
- TOM** (*ovládne se*) Oukej, už jsem v pohodě. Co se teda stalo?
- JUDY** Přišla jsem do hotelu za tebou, abychom se udo-
břili. Ale nemohla jsem tě najít a už jsem se
chtěla vrátit domů, když jsem najednou – náho-
dou – potkala jeho.
- TOM** Tady?
- JUDY** Jo.
- TOM** V hotelu?
- JUDY** Jo.
- TOM** Já ho zabiju!
- JUDY** Jestli se budeš chovat takhle, tak už ti neřeknu
ani slovo.

- TOM** Oukej, už jsem v pohodě. Co se teda stalo?
- JUDY** Bylo mi trošku smutno – on taky nevypadal úplně šťastně, začali jsme se svěřovat a najednou...
- TOM** Řekni mi všechno, než se přestanu ovládat!
- JUDY** Prostě jsem čekala, že s tebou zažiju takové malé TO a místo toho s ním přišlo... opravdové TO!
- TOM** Chceš mi říct to, co si myslím, že mi chceš říct?
- JUDY** Ano.
- TOM** Panebože!
- JUDY** Tome, mně se stalo něco, co jsem vůbec... Poprvé v životě jsem se zamilovala na první pohled.
- DAFNÉ** (*vedle*) Bim bam, zvon vyzvání bim bam...
- JUDY** Takže chápeš, že mezi náma dvěma už...
- DAFNÉ** ... vyvalte sudy, ať hrají dudy...
- TOM** Já ho zabiju! Počkat – chceš říct, že jsi s ním spala v pokoji naproti? (*ukazuje na chodbu*)
- JUDY** Ne.
- TOM** Přísahěj.
- JUDY** Přísahám.
- TOM** Aspoň něco. Ten hajzl! Kdo to je?
- JUDY** Není to žádný hajzl. Je to fajn kluk.
- TOM** Fajn kluci nebalí cizí holky!
- JUDY** On mě nebalil! Tome... byl to osud!
- TOM** Tak osud! A jak se ten osud jmenuje?
- JUDY** Stejně ho neznáš.

- TOM** Bill ho zná?
- JUDY** Ne. Nikdy se neviděli. Myslím tváří v tvář.
- TOM** No, vidím, žeš měla pěkný večer. A kde jsi ho potkala? Taky hledal klíč na schodech jako Bill?
- JUDY** No... ne.
- TOM** Tak kde?
- JUDY** V baru.
- TOM** V baru jsme byli my.
- JUDY** Přišla jsem tam, když už jste byli pryč. Proto jsem tě nemohla najít.
- TOM** Sbalil tě v baru?
- JUDY** Vlastně jsem ho sbalila já. Taktak se udržel na nohou.
- TOM** Ty ses zamilovala do ožralýho chlapa?
- JUDY** Ano. Nakonec spadl z barové židle.
- TOM** Krásné. Tomu říkám romantika. On se do tebe taky zamiloval na první pohled?
- JUDY** Myslím, že ne.
- TOM** Říkalas, že jo!
- JUDY** Potřeboval se jenom někomu vyplakat na rameni. Bude se... prostě už někoho má.
- TOM** Ženatý?
- JUDY** Něco na ten způsob.
- TOM** Ten hajzl! Já ho zabiju! A on ví... co... ty... k němu?

- JUDY** Ne.
- TOM** A proč ne?
- JUDY** Vzhledem k jeho závazkům jsem měla pocit, že není fér mu to říkat.
- TOM** A máš pocit, že říct to mně fér je?
- JUDY** Je myslím správný, abys věděl, jak si my dva stojíme.
- TOM** Nevím, jak si stojíš ty, já momentálně po kolena v...
- JUDY** Když o tom tak přemýšlím, asi bude lepší, když tu na obřad nezůstanu.
- TOM** Skvělý! Před deseti minutama jsem chodil se dvěma holkama, a teď nechodím ani s jednou!
- JUDY** Můžeš pozvat pokojskou.
- TOM** (*zoufale*) Do prdele!
- JUDY** Tome, já to takhle nechtěla. Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Moc mě to mrzí.
- TOM** Můžeš té své lásce na první pohled vzkázat, že ho nezabiju, až zjistím, kdo to je...
- JUDY** Dobře.
- TOM** Jenom ho vykastruju! Nožem na svatební dort!
- JUDY** Ne!
- TOM** Copak? Vadí ti to? Že pak by už nikdy nebylo žádné TO?
- JUDY** Hele, radši půjdu. Stavím se k tvým rodičům pro věci a zmizím.

DAFNÉ *(vedle)* ... jen ať tu svatbu sám, ať tu svatbu sám, božíčku, ať tu svatbu nezmeškám...

(Dafné s šaty a nůžkami vejde do pokoje.)

Pardon, že ruším. Ještě si něco vysvětlujete?

JUDY Už jsme skončili. Já vlastně...

DAFNÉ Miláčku! Ty jsi přesně ta, kterou hledám! Dodělávám šaty pro Ráchel a nevím, jestli je délka akorát. A ona se zrovna koupe! Nevadilo by ti, kdybych je zkusila na tobě?

JUDY Ale já už jsem na...

DAFNÉ Jenom minutku!

JUDY Já už opravdu...

DAFNÉ Když nebudou nevěstě sedět šaty, zkazí to dojem z celé svatby!

JUDY *(neochotně)* Tak dobře... ale jen chvilku.

DAFNÉ Jsi zlatíčko. *(vede ji do ložnice)* Pojď se mnou. *(k Tomovi, nadšeně)* Tak už je to tady! Já jsem z toho úplně mimo!

(Judy se v ložnici svléká a obléká si svatební šaty. Do salónu vejde Bill, má už kalhoty od svatebního obleku a pokouší se dopnout motýlka.)

BILL Tome! To je skvělý, že jsi tady! Co se stalo? Kde jsou všichni?

TOM Vedle.

BILL Všechno... v pořádku?

TOM Jasně... naprosto.

BILL To je dobře. Tuhle košili jsem od promoce neměl na sobě. Zapni mi toho motýlka, prosím tě.

- TOM** Pojd' sem.
- (Zkouší mu zapnout motýlka. Nejde to. Ztratí trpělivost. Zařve.)*
- Áááááááá!
- (Ze vzteku zatáhne za oba konce motýlka, čímž přidusí Billa.)*
- BILL** Aargggghhh...
- TOM** Vykastuju ho! Nožem na svatební dort!
- BILL** Aargggghhh...
- (Bill padne na kolena, rudý v obličeji.)*
- TOM** Já udělám něco fakt strašného!
- BILL** *(ochraptěle)* Panebože...
- TOM** Když nebudu já TO, tak nebude TO ani nikdo jiný! Jasný?!
- BILL** Prosím tě... pust mě...
- (Tom ho pustí. Bill padne na podlahu.)*
- TOM** *(chodí po pokoji)* Ještě nikdy jsem se takhle nerozčilil!
- BILL** *(chraptivým šepotem)* Co se stalo?
- TOM** Právě jsem se dozvěděl, co se tu dělo včera večer.
- BILL** Ty ses... to... dozvěděl?
- TOM** Jo! Ten parchant!
- BILL** Nerozčiluj se!
- TOM** Dělá jakoby nic a přitom mi ji přefikne před nosem!

- BILL** Ale tak to nebylo...
- TOM** Takhle zneužít situace – jenom proto, že jsme se trošku pohádali!
- BILL** Ale tak to nebylo!
- TOM** Ale já mu... Co?
- BILL** Říkám, že to bylo jinak!
- TOM** Co bylo jinak?
- BILL** To, o čem mluvíš!
- TOM** A jak víš, o čem mluvím?!
- BILL** Vždyť přece... A o čem vlastně mluvíš?
- TOM** No o ní! O Judy!
- BILL** Já taky.
- TOM** A proč? Ty o tom přece nic nevíš.
- BILL** Nevím?
- TOM** Odkud bys to věděl!
- BILL** A co víš ty?
- TOM** Přebíral mi ji nějaký chlap! Tady! Včera!
- BILL** Nějaký chlap!
- TOM** Jo! Vykastuju ho cukrářským nožem, jakmile zjistím, kdo to je! Ufíknutí za přefíknutí!
- BILL** Jakmile zjistíš...?
- TOM** A pěkně tupým!
- BILL** Tys to ještě nezjistil?
- TOM** Ne. Ale až to zjistím...

- BILL** Panebože, děkuju!
- TOM** Cože?
- BILL** Panebože, děkuju... že Tom v den mé svatby zatím nikoho nevykastroval!
- TOM** A ty o tom víš co?
- BILL** Já?
- TOM** Říkal jsi, že tak to nebylo.
- BILL** Protože... mi o tom řekla sama Judy.
- TOM** Ona ti o tom řekla?
- BILL** Ano.
- TOM** Kdy?
- BILL** Když jsme se tady včera potkali.
- TOM** Na schodech?
- BILL** Jo, jo, na schodech.
- TOM** Co ti řekla?
- BILL** No řekla mi... a co řekla tobě?
- TOM** Mně řekla, že toho chlapa potkala včera večer v hotelovém baru.
- BILL** Přesně to mi řekla!
- TOM** Řekla mi, že byl opilý – ona taky. Nejdřív se vyplakali, pak se začali utěšovat a evidentně to nebralo konce!
- BILL** Přesně to mi řekla!
- TOM** A pak mi řekla, že už nebudeme TO, protože opravdové TO už zažila s ním!

- BILL** Přesně to mi... Cože?!
- TOM** A že to byla nejhezčí noc jejího života, on že je nejlepší chlap jejího života a já jsem tím pádem největší debil jejího života!
- BILL** Fakt?
- TOM** Ale já mu naoplátku pořídím nejkvalitnější kastraci jeho života!
- BILL** To řekla? Že to byla nejhezčí noc jejího života?
- TOM** Řekla, že to byla láska na první pohled. Něco, co nikdy nepocítila! Proč se nemůže něco takového stát mně?!
- BILL** Opravdu řekla „láska na první pohled“?
- TOM** Jo. Proč se ptáš?
- BILL** Myslím, že bych si s ní o tom měl promluvit.
- TOM** Proč? Myslím, že by ses měl starat o jiné věci. Nezapomněls mimochodem, že se ženíš?
- BILL** Jo, ale... nechtěl bych, aby se kvůli tomuhle zkazil můj svatební den, chápeš? Kde teď je?
- TOM** Neboj, nezkaží se. Prostě si najdu toho budoucího impotenta a ten pak už nebude mít proč se kdy ženit!
- BILL** Ne – to nedělej! Kde teda je? Odjela?
- TOM** To už je jedno. Jestli mi chceš pomoci, tak se mnou najdi toho parchanta.
- BILL** Tome... to není dobrý nápad... na svatbě by se nemělo kastrovat... nosí to smůlu! Kde je?

(V tu chvíli Dafné otevře dveře do salónu a uvede Judy oděnou do svatebních šatů.)

- DAFNÉ** No? Jak se vám líbí?
(Judy je nádherná. Oba muži na ni hledí.)
- BILL** *(je jí blíž)* Judy...!
- DAFNÉ** Myslíte, že jí to sedí?
- BILL** *(skoro šeptá)* Panebože!
- DAFNÉ** Copak? Něco je špatně?
- BILL** Vypadá... *(nemůže ze sebe vydat slovo)*
- DAFNÉ** *(zabývá se šaty)* Mně to nepříjde špatné...
- TOM** *(postaví se mezi Billa a Judy)* Ženich přece může šaty nevěsty vidět až v kostele!
- DAFNÉ** *(zděšená)* Já na to úplně zapomněla! Samozřejmě že ji Bill nesmí vidět! Bille! Tys tady vůbec neměl být!
- BILL** *(stále mimo)* Já...
- DAFNÉ** Tohle mi Ráchel nikdy neodpustí! Musíme okamžitě pryč! *(strká Judy do ložnice)*
- BILL** Judy...!
- JUDY** *(zastaví se)* Ano?
- BILL** Já... ty... my musíme...
- JUDY** Ne, Bille. Musíš se chystat – za chvíli se ženíš.
(Judy vyjde s Dafné, která na šatech stále cosi opravuje.)
- DAFNÉ** Ještě to bude chtít pár stehů...
(Oba muži zůstanou v salóně sami.)
- TOM** Vypadá skvěle, co?

- BILL** *(pokyvuje hloupě hlavou)* Mhm.
- TOM** Dal bych všechno, abych si vzal holku, která vypadá takhle!
- BILL** Mhm.
- TOM** A místo toho přijde nějakaj hajzl a přebere mi ji!
(posadí se) Půjdu a zabiju se.
- BILL** *(posadí se vedle něho)* Já půjdu s tebou.
- TOM** Oukej. *(pauza)* Počkej! Proč ty? Tobě přece všechno vyšlo!
- BILL** Aha. Vlastně. Zapomněl jsem.
- TOM** Zapomněl jsi?
- BILL** No. To ta kocovina.
- (Sedí v ponurém mlčení. Vejde Julie.)*
- JULIE** Řekla jsem si, že bych vám měla... *(hledí na oba)*
Co se děje? Jedna svatba a dva pohřby?
- TOM** Co chceš?
- JULIE** Myslím, že bych vám měla říct, že dole vyšiluje takový velký tlustý chlap s příšerně rudým ksichtem. Není to čirou náhodou nevěstin otec?
- TOM** Gerald! To je on. Co tam dělá?
- JULIE** Řve, že se chce dozvědět, proč nic není nachystané.
- TOM** Panebože – já ještě nestihl jmenovky ani zasedací pořádek.
- JULIE** Vrchní, dva číšníci a polovina kuchařů chtějí dát výpověď.

- BILL** Tome, běž prosím dolů a zkus ho uklidnit.
- TOM** Už jdu. Ale nejdřív najdu toho hajzla!
(Vyběhne. Julie vychází za ním.)
- BILL** Julie – počkej chvilku.
- JULIE** Copak?
- BILL** Potřebuju tvoji pomoc.
- JULIE** Ani náhodou! Dneska už jsem ti pomohla ažaž!
- BILL** Julie – prosím. Je to otázka života a smrti!
- JULIE** Čí?
- BILL** Mojí.
- JULIE** V tom případě doufám, že přijde brzo a bude přišerná!
- BILL** Musím mluvit o samotě s Judy. Je teď v ložnici s Dafné. Tak ji zkus dostat ven, abych si mohl říct pár slov s Judy.
- JULIE** Pár jsou dvě, že jo?
- BILL** Julie! *(postrčí ji ke dveřím)* Já se schovám, dokud Dafné nevypadne.
- JULIE** Ale co jí mám říct?
- BILL** Že její muž dělá dole bordel.
- JULIE** Zatímco její zeť si udělal bordel tady nahoře už v noci.
- BILL** Julie! Prosím tě!
(Otevře jí dveře do ložnice a strčí ji do nich. Sám vyjde na chodbu a zavře za sebou.)

- JULIE** Éééé... pardon, že ruším.
- DAFNÉ** Ano?
- JULIE** Na recepci čeká nějaký pán, který asi bude váš manžel.
- DAFNÉ** Gerald?
- JULIE** Hrozně vás shání kvůli přípravě hostiny.
- DAFNÉ** Tu má přece na starosti Tom.
- JULIE** Ten to tak úplně nestíhá.
- DAFNÉ** Panebože! Hlavně k tomu nepouštějte Geralda!
(vyjde přes salón na chodbu)
- JULIE** *(uvidí Judy)* Vypadáš... báječně. Kdo se tady vlastně vdává?
- JUDY** Na mně se to jenom zkouší.
- JULIE** Je tady někdo, kdo by teď s tebou chtěl zkusit něco jinýho.
- JUDY** Cože?
- JULIE** Neptej se mě, co po tobě chce, protože to nevím. Ale být tebou, dost bych si rozmyslela, co mu řekneš.
- (Odejde jako Dafné. V momentě, kdy se za ní zavřou dveře ze salónu na chodbu, dveře z chodby do ložnice se otevřou a vejde Bill.)*
- JUDY** Bille!
- BILL** Psssst! *(šeptá)* Rachel je ještě tam?
- JUDY** Jo.
- BILL** *(bere ji za ruku)* Pojď se mnou! Rychle!

(Odvede ji do prázdného salónu a zavře dveře.)

JUDY Co se děje?

BILL To se chci právě dozvědět.

JUDY Jak to myslíš?

(Bill ji usadí na gauč a posadí se vedle ní.)

BILL Judy... co se stalo minulou noc?

JUDY Ty přece víš, co se stalo.

BILL Ale já nemyslím jenom postel.

JUDY Ty si nic nepamatuješ?

BILL *(nervózně)* Na vtipy není čas!

JUDY A proč to vůbec chceš vědět?

BILL Protože chci vědět, jestli to, co mi Tom řekl před minutou, je pravda!

JUDY Co ti řekl?

BILL Řekl mi, že tys mu řekla, že včera v noci to bylo opravdu TO.

JUDY Proboha!

BILL Že to byla nejhezčí noc tvého života.

JUDY Aha.

BILL Judy, bylo to tak? Já to musím vědět, protože jestli to tak bylo, tak dnešní den může být nejdůležitější den mého života!

JUDY I kdyby to tak bylo, tak to stejně nic nezmění, ne?

BILL Judy, prosím tě! Řekni mi všechno.

- JUDY** Když jsem přijela do hotelu, bylo už pozdě. Všichni mi řekli, že rozlučka už skončila a všichni šli spát. V baru už byl jenom jeden příšerně opilý člověk, který zpíval, a noční recepční, který mu doléval koňak.
- BILL** George? Recepční?
- JUDY** Jo. Ten člověk vřdycky chvíli plakal a chvíli zpíval. Příšerně falešně.
- BILL** A co jsi udělala ty?
- JUDY** Sedla jsem si vedle tebe a řekla, že jsem na tom podobně a taky nevím, co mám dělat. George nám tam nechal celou flašku koňaku a taktně zmizel.
- BILL** A já věděl, kdo jsi?
- JUDY** Ne.
- BILL** Jak to?
- JUDY** Neřekla jsem ti to.
- BILL** Ale proč?
- JUDY** Protože jsem nevěděla, jestli na tu svatbu mám jít.
- BILL** A pak?
- JUDY** Pak ses mi začal svěřovat, že nevíš, jestli ta dívka, se kterou se ženíš, je ta pravá. A já ti řekla, že já vím, že ten chlap, se kterým jsem právě začala chodit, ten pravý není. A v tu chvíli...
- BILL** Co?
- JUDY** Jsi spadl z barové židle.
- BILL** A dál?

- JUDY** Praštil ses do hlavy, já ti pomohla vstát a dovedla tě na pokoj. A zatímco jsem zkoušela tě udržet na nohou a zároveň najít klíč, řekl jsi mi...
- BILL** Co?
- JUDY** Že už víš, která je pro tebe ta pravá. Já.
- BILL** Judy...
- JUDY** A políbil jsi mě.
- BILL** A?
- JUDY** A ještě jednou.
- BILL** A?
- JUDY** A najednou jsi vystřízlivěl a odvedl mě do vašeho apartmá. Říkala jsem, že musím pryč – ale tys mě znova políbil – a začal svlíkat – říkala jsem si, že už s tebou nesmím zůstat ani chvíli – ale tys mě začal zase líbat – říkala jsem si... panebože, ať to nikdy neskončí... no a zbytek už znáš.
- BILL** Panebože!
- JUDY** Už si vzpomínáš?
- BILL** Myslel jsem, že to byl jenom krásný sen.
- JUDY** Moc krásný. *(propukne v usedavý pláč)*
- BILL** Judy...
- JUDY** Bille...
(Obejmou se.)
- BILL** Můžu tě políbit?
- JUDY** *(nečeká na odpověď a začne ho líbat)*
(V ložnici Ráchel zabalená do ručníku vyjde z koupelny.)

RÁCHEL Mami? (*projde ložnicí a otevře dveře do salónu*)
Mami?

(Bill padne na kolena a vrhne se za gauč.)

Ach. Ty jsi ještě tady?

JUDY Ano.

RÁCHEL Proč máš na sobě moje šaty?

JUDY Zkousím je.

RÁCHEL Prosím?

JUDY Totiž... tvoje matka mě o to požádala. Chtěla zkusit, jestli ti budou sedět.

RÁCHEL Aha.

JUDY Hned je sundám.

(Jde do ložnice, Ráchel za ní. Bill couvá k východovým dveřím, když v tu chvíli se dveře začnou otevírat. Bill uskočí a schová se za ně. Vchází výhružně vypadající Tom s cukrářským nožem v ruce.)

TOM Ráchel?

RÁCHEL (*volá z ložnice*) Tome?

(Tom za sebou zavře dveře a jde do středu jeviště. Bill znovu padne na kolena a schová se za gauč. Ráchel vejde do salónu.)

TOM Kde je Judy?

JUDY (*vejde*) Tady.

TOM Chtěl bych si s tebou popovídat!

RÁCHEL (*dívá se na nůž*) Na co je ten nůž?!

- TOM** Tím se bude dneska krájet svatební dort...
A možná ještě něco dalšího!!
- JUDY** Tome, podívej se...
- TOM** Byl jsem teď dole. A zatímco jsem se tam snažil přesvědčit Geralda, aby na všechny neřval, personál, aby nedával výpověď, a šéfa hotelu, aby nás všechny nevyhodil na ulici ...
- RÁCHEL** Panebože!
- TOM** ... potkal jsem náhodou někoho, koho dobře znáš.
- JUDY** Koho?
- TOM** George.
- JUDY** George?
- TOM** Jo, nočního recepčního. Vzhledem k tomu bordelů dole ho zavolal i na denní službu. Takže je pěkně nasranej.
- JUDY** No a?
- TOM** ... a ten mi řekl, že kromě Billa tady včera v noci žádnéj chlap nezůstal.
(Za jejich zády se Bill pokouší proplížit ke dveřím.)
- JUDY** To řekl?
- TOM** Takže KDO byl ten tvůj chlap, Judy?!
(Bill dorazil ke dveřím. Ty se otevrou. Bill se za nimi zase schová. Vejde Dafné.)
- DAFNÉ** Ráchel, dceruško! Co budeme dělat?
- RÁCHEL** Co zase?

- DAFNÉ** Tvůj otec se chová jako blázen, personál zahájil stávku a ředitel si rve vlasy! A mohla to být dokonalá svatba!
- RÁCHEL** *(rozhodně)* Tome! Tohle je moje svatba, ty jsi svědek a máš svoje povinnosti. Okamžitě s tím něco udělej!
- TOM** *(s nechutí)* Oukej.
- RÁCHEL** A ten nůž nechej dole. Ráda bych s ním ještě rozkrojila dort, pokud na to vůbec dojde!
- TOM** Dobře.
- (Bill se na kolenou doplazil do ložnice. Blíží se k východovým dveřím. Tom vychází dveřmi ze salónu. Dafné stojí u okna. Rachel a Judy jdou do ložnice.)*
- DAFNÉ** Podívejte se – před kostelem už jsou hosté! My to nestihneme!
- (Bill na kolenou dorazil ke dveřím, když ty se náhle otevrou. Ještě jednou se za nimi schová. Vejde Julie. Rachel i Judy vcházejí do ložnice, Tom vyjde ze salónu.)*
- JULIE** Pardon...
- RÁCHEL** Co tady chceš?
- JULIE** Ředitel hotelu, monsieur Dupont žádá, aby někdo odvedl pryč otce nevěsty, jinak dává celý personál hromadnou výpověď.
- RÁCHEL** Už na tom pracujeme.
- JULIE** Jenom vyřizuju vzkaz.
- RÁCHEL** Proč ho vyřizuješ zrovna ty?
- JULIE** Já přece...

RÁCHEL A vůbec, ředitel se snad nemusí plést mezi hosty.

JULIE Dole není nikdo, kdo by se o to staral.

RÁCHEL To už je fakt moc! Kde je Bill?!

(Bill se vynoří zpoza dveří, jako by právě přišel.)

BILL Ano? Potřebuje mě někdo?

RÁCHEL Bille! Co to má znamenat? Ty ještě vůbec nejsi oblečený!

BILL To by se dalo říct i o tobě, miláčku.

(Za Billem se objeví Tom.)

TOM Já věděl, že to budeš ty!

BILL Panebože!

RÁCHEL Měl jsi být dole.

TOM Už jdu. Jenom si vezmu tady Billa s sebou!

RÁCHEL Vem si ho a všechny ostatní taky! Chci se konečně oblíct!

TOM Oukej. *(k Billovi a Julií)* Vy půjdete se mnou!

(Postrkuje je do salónu a u toho mává nožem. Zavře za sebou dveře.)

RÁCHEL Konečně. *(k Judy)* Vezmu si teď ty šaty.

JUDY Prosím. *(S pomocí Dafné se začíná vysvlékat.)*

TOM *(vedle)* A teď si konečně řekneme pravdu.

BILL Na co máš ten nůž?

TOM Už jsem ti to říkal.

BILL To jsi nemyslel vážně!

- TOM** Ale myslel.
- JULIE** Na co máš ten nůž?
- TOM** To není tvoje věc.
- JULIE** V životě jsem nepotkala tak protivný chlapy, jako jste vy dva!
- TOM** Už tě nepotřebujeme! Běž si po své práci – ustel ještě nějakou postel nebo tak něco.
- JULIE** Všechny postele jsou už ustlaný.
- TOM** Všechny ne. Tam přes chodbu je ještě jedna, co v ní někdo spal.
- JULIE** Tam nikdo nespál.
- TOM** To se pleteš. Spála tam Judy.
- JULIE** Vím líp než ty, kde kdo spal a kde ne. *(jde kde dveřím)* Tuhle noc se spalo jenom vedle. *(ukáže na ložnici)* Nikde jinde! *(odejde a zavře za sebou dveře)*
- TOM** *(hrozivě)* Tak se mi zdá...
- BILL** Tome...
- TOM** ... že v tom začínám mít jasno.
- BILL** To se ti jenom zdá...
- TOM** *(pomalu se s nožem blíží k Billovi)* Judy se do někoho zamilovala...
- BILL** *(couvá)* Do někoho někde úplně jinde...
- TOM** Kromě tebe tu žádný jiný chlap nespál...
- BILL** Já se přece žením...
- TOM** Ty ses vyspal s holkou, kterou jsi předtím neznal...

- BILL** Byla to štětka... a už odešla...
- TOM** A Judy mohla tady v hotelu spát v jediný posteli...
- BILL** Nespala v ní... prosím... Tome, věř mi!
- TOM** Řekni mi jedinou věc, Bille.
- BILL** No.
- TOM** Od čeho máš tu bouli na hlavě.
- BILL** Boulí?
- TOM** Jo.
- BILL** (*nechápe*) Spadl jsem přece z barové židle.
(*Tom s nožem v ruce se na Billa s řevem vrhne.*)
- Ne! Ne! Prosím!
- (*Tom ho honí kolem gauče.*)
- TOM** Ty hajzle! Vykastruju tě!
(*Bill uteče do ložnice. Rachel a Judy jsou obě napůl svlečené.*)
- RÁCHEL a JUDY** (*oblékají se*) Ještě moment...!
- BILL** Pardon!
(*Do ložnice se vřítí běsnící Tom. Bill uteče na chodbu.*)
- RÁCHEL a JUDY** (*oblékají se*) Ještě moment...!
- TOM** Pardon! (*uvidí Judy*) Ty! Ty... ty... děvko!
(*Judy popadne svoje věci a řítí se do koupelny.*)
- JUDY** Převleču se v koupelně! (*zmizí tam*)

- RÁCHEL** Tome! Co se zase děje!
- DAFNÉ** Vy jste si něco udělali?
- TOM** Ještě se ptejte!
- RÁCHEL** Já se ptám!
- DAFNÉ** Já taky!
- TOM** Ale já teď nemám čas! Potom! (*vrhne se ke dveřím, náhle se zarazí, ďábelská myšlenka*) Anebo vlastně – proč bych vám to neřekl...
- TOM** Máte koneckonců obě právo to vědět.
- RÁCHEL** Vědět co?
- DAFNÉ** Co vědět?
- TOM** Velice mě to mrzí, ale mám pro Ráchel několik smutných informací.
- DAFNÉ** Jakých?
- RÁCHEL** O čem?
- TOM** Tvůj snoubenec, o kterém si myslíš, že spal včera v noci v pokoji naproti, zatímco já spal se svou novou slečnou v tomhle pokoji, a o kterém jsem si i já myslel, že spal včera v noci v pokoji naproti – tak nespal včera v noci v pokoji naproti, nýbrž spal včera v noci v tomhle pokoji, a to s někým, s kým jsem měl včera v noci spát v úplně jiném pokoji já, a sice s mou novou přítelkyní!
- (Pauza. Ticho.)*
- RÁCHEL** Cože?
- DAFNÉ** Cože?
- TOM** Je to čistá pravda.

- RÁCHEL** Bill spal včera tady?
- TOM** Ano.
- RÁCHEL** V téhle posteli?
- TOM** Ano.
- RÁCHEL** S tvou novou přítelkyní?
- TOM** Ano.
- DAFNÉ** Ale se kterou?
- TOM** *(ukazuje na koupelnu)* S touhle. S Judy.
- RÁCHEL** Myslíš Julii.
- TOM** Ne, myslím... Jo vlastně. Vidiš. Furt se mi ple-
tou.
- RÁCHEL** Tak s kterou – s Julií nebo s Judy?
- TOM** S Judy!
- RÁCHEL** Bill spal – tady – včera v noci – s Judy?
- TOM** Přesně tak. A teď se omlouvám – ty si dnes
zřejmě někoho chceš vzít... ale já bych toho
dotyčného ještě předtím rád vykastroval!
- (Vyběhne za Billem. Pauza. Ženy hledí na sebe.
Náhle se Rachel zoufale rozpláče.)*
- RÁCHEL** Mami!
- DAFNÉ** *(utěšuje ji)* Pšt, pšt, zlatíčko.
- RÁCHEL** Já věděla, že se něco stalo.
- DAFNÉ** No to víš...
- RÁCHEL** Jak mi to mohl udělat.

- DAFNÉ** Chlapi. Všichni jsou stejní.
- RÁCHEL** Co mám teď dělat?
- DAFNÉ** Já nevím.
- RÁCHEL** V kostele už všichni čekají!
- DAFNÉ** *(pauza)* A někdo jiný by si tě dnes vzít nechtěl?
(Ráchel se znovu rozpláče. Julie vejde z chodby.)
- JULIE** Velice se omlouvám, ale Monsieur Dupont vzkazuje, že jestli nevyvedete pana otce z hotelu a nezabráníte tomu, aby svědek běhal po chodbách s nožem na krájení dortů v ruce, tak okamžitě zruší svatební hostinu a můžete si udělat maximálně tak piknik na trávníku před kostelem.
(Pauza. Ženy na ni hledí. Julie je zaskočená.)
- No... řekl mi... abych vám to vyřídila – tak to říkám.
- RÁCHEL** *(s vražedným pohledem)* Ty jsi Judy, že ano?
- JULIE** *(s obavou)* Měla bych být?
- RÁCHEL** Snad víš, jak se jmenuješ, ne?
- JULIE** To vím.
- RÁCHEL** Mami, můžeš nás na chvíli nechat o samotě?
Ráda bych si s Judy popovídala.
- DAFNÉ** Hlavně nedělej nic, čeho bys potom mohla litovat, zlatíčko.
- RÁCHEL** Neboj se. Uklidni tátu a nepouštěj ho sem. Budu tady mít hodně práce.
- DAFNÉ** Dobře, drahoušku.

(Ve chvíli, kdy Dafné vyjde na chodbu, Bill, který je v ještě více zdevastovaném stavu, vejde do salónu. Obojí dveře klapnou zároveň. Bill se opře o dveře, lapá po dechu. Rachel se výhrůžně obrátí k Julii.)

- RÁCHEL** Tak dobře...
- JULIE** Co myslela tím – „čeho bys mohla litovat“?
- RÁCHEL** Konečně všechno chápu!
- JULIE** Co chápeš?
- RÁCHEL** Od začátku jsi dělala všechno pro to, aby tahle svatba neproběhla!
- JULIE** Já?! Já dělala všechno pro to, abych tuhle svatbu zachránila!
- RÁCHEL** Hodně divným způsobem!
- JULIE** Taky je to hodně divná svatba!
- RÁCHEL** Tak to už je moc! Ale já už vím, o co tady jde!
- JULIE** O co tady jde?
- RÁCHEL** Žárlíš!
- JULIE** Cože?
- RÁCHEL** Chceš ho mít jenom pro sebe!
- JULIE** Koho? O čem to mluvíš?
- RÁCHEL** O Billovi přece!
- JULIE** O Billovi?
- RÁCHEL** Ano.
- JULIE** Proč o Billovi?

RÁCHEL Protože ty jsi dneska v noci nespala s Tomem!

JULIE Já ale...

RÁCHEL Ty jsi spala s Billem!

JULIE Spala?

RÁCHEL Ty štětko! Noc před svatbou!

JULIE Já myslela, že jsem spala s Tomem!

RÁCHEL Ty ani nevíš, s kým jsi spala?!

JULIE Víím, že jsem s ním měla spát.

RÁCHEL A spala jsi s ním, nebo ne?

JULIE No ne!

RÁCHEL Tak to je všechno jasné!

JULIE Že jsem nespala s Tomem, přece neznamená, že jsem spala s Billem!

RÁCHEL Tom řekl, že jsi s ním spala!

JULIE Tom to řekl?

RÁCHEL Jo!

JULIE Kdy?

RÁCHEL Před chvílí.

JULIE Před chvílí?

RÁCHEL Přestaň po mě pořád všechno opakovat.

JULIE Co přesně Tom říkal?

RÁCHEL Říkal, že měl být tady s Judy, zatímco Bill měl být jinde sám. Ale pak zjistil, že Bill tady byl s někým, zatímco on byl jinde sám, a nakonec zjistil, že Bill tady spal s tebou, milá Judy!

- JULIE** Už chápu!
- RÁCHEL** Tys spala s mým chlapem! *(ohrožuje ji nůžkami)*
Ale už nebudeš!
- JULIE** Počkej! *(couvá)* Nech mě to vysvětlit! Začalo to tím, že... *(pauza, všechno se zastaví; pak to Julie vzdá)* To je na dlouho. Sorry. *(začne utíkat ke dveřím do salónu, rozrazí je a stane tvář v tvář Billovi; schová se za něj)* Zeptej se jeho!
- RÁCHEL** To si piš, že se zeptám. Bille?!!
- BILL** *(bojácně)* Ano?
- RÁCHEL** Bille – vždycky poznám, když mi lžeš, je to tak?
- BILL** Ano, miláčku.
- RÁCHEL** Podívej se mi do očí a odpověz mi na jednu otázku.
- BILL** Ptej se, láska.
- RÁCHEL** Proč uhýbáš pohledem?
- BILL** To je ta otázka?
- RÁCHEL** Ne, není! Otázka zní: spal jsi včera v noci s touhle... dámou?
- BILL** S touhle?
- RÁCHEL** Ano.
- BILL** Samozřejmě že ne.
- JULIE** Tak vidíš!
- RÁCHEL** Přísaháš?
- BILL** Přísahám.
- JULIE** *(vítězně)* No?!

- RÁCHEL** (*zaskočená*) Tohle nechápu. Proč mi to Tom říkal?
- BILL** Jak tě to vůbec mohlo napadnout?
- RÁCHEL** Říkal to Tom.
- BILL** Jak to Toma mohlo vůbec napadnout?
- RÁCHEL** To bych taky ráda věděla.
- JULIE** (*k Billovi*) Všichni bychom to rádi věděli.
- BILL** Pst!
- RÁCHEL** (*chodí zaraženě po pokoji*) Proč by mi zrovna dneska, když se vdávám, říkal Tom tak strašné věci o mém nejlepší kamarádovi?
- JULIE** Je v prdeli.
- RÁCHEL** V prdeli?
- JULIE** Protože jsem mu dala kopačky.
- RÁCHEL** To mě nenapadlo... ale má přece tu druhou.
- BILL** Jakou druhou?
- RÁCHEL** Svou druhou novou přítelkyni.
- BILL** Pst! (*ukazuje na Julii*) Ona o ní neví!
- RÁCHEL** Ale může vědět, ne? Stejně ho nechce.
- JULIE** Přesně tak. A o té druhé vím.
- RÁCHEL** Víš?
- BILL** Víš?
- JULIE** Vím. Proto jsem mu dala kopačky.
- RÁCHEL** Pak je všechno v pořádku. A co ona na to?

- JULIE** Taky mu dala kopačky.
- RÁCHEL** Opravdu?
- JULIE** *(k Billovi)* Že jo?
- BILL** No.
- JULIE** A proto je v prdeli.
- RÁCHEL** Chápu.
- JULIE** My s tím nic nenaděláme. No nic... nechám vás radši o samotě, abyste se konečně nachystali na svatbu... jestli si teda pořád myslíte, že je to nejlepší nápad. *(ušklíbne se a odejde)*
- RÁCHEL** Co tím chtěla říct?
- BILL** Netuším.
- RÁCHEL** Bille – chceš si mě vzít, že ano?
- BILL** Samozřejmě, miláčku.
- RÁCHEL** Není to na tobě vidět.
- BILL** Ne?
- RÁCHEL** *(dívá se na hodinky)* Máme už jenom čtvrt hodiny. *(vyhlíží z okna)* Před kostelem už je spousta lidí, všichni jsou už v gala... a ty... podívej se na sebe... neoholený, úplná troska!
- BILL** To je stres.
- RÁCHEL** Stres?
- BILL** Všichni muži jsou ve stresu, když se žení.
- RÁCHEL** Tohle nevypadá na stres, ale na totální zhroucení. Bille – neberu si nějakýho sraba, že ne?
- BILL** Sraba?

- RÁCHEL** Nechci si vzít chlapa, který nezvládá složité situace.
- BILL** *(slabým hlasem)* Samozřejmě že ne.
- RÁCHEL** Nechtěla bych být v manželství ta silnější.
- BILL** Já bych to taky nechtěl.
- RÁCHEL** Cože?
- BILL** Myslel jsem tím, že bych nechtěl být ten slabší.
- RÁCHEL** Dobře. Doufám, že to tak nebude. Teď se konečně uprav a pak mě dovedeš k oltáři!
- BILL** Dobře.
- RÁCHEL** Můžeš mě naposled políbit jako snoubenku. Ale opatrně, ať mi nerozmažeš make-up!
- (Bill ji políbí na tvář. Rachel jde do ložnice ve chvíli, kdy oblečená Judy vyjde z koupelny. Zničený Bill vyhlíží z okna.)*
- BILL** Panebože!
- RÁCHEL** *(k Judy)* Ty jsi ještě tady?
- JUDY** Už jsem na odchodu. Vracím se do Londýna.
- RÁCHEL** Správné rozhodnutí.
- JUDY** Moc se omlouvám za všechny komplikace.
- RÁCHEL** Mrzí mě to. Asi to pro tebe nebyl nejlepší víkend.
- JUDY** Taky mě to mrzí. Ale už je to za mnou.
- RÁCHEL** Jestli se chceš rozloučit s Billem, je vedle.
- JUDY** Jo? Díky.

(Jde do salónu. Ráchel usedne před zrcadlo a upravuje si účes.)

Tak... měj se hezky, Bille.

BILL *(otočí se)* Judy!

JUDY Odjíždím.

BILL Kam?

JUDY Do Londýna.

BILL Judy...

JUDY Mrzí mě, že jsme se nepotkali před rokem.

BILL Mě taky.

JUDY Nikdy nezapomenu na včerejší noc.

BILL Já taky ne.

JUDY Ale jsem si jistá, že budeš s Ráchel šťastný...

BILL *(nešťastně)* Panebože...

JUDY *(podá mu ruku)* Tak... ahoj...

BILL *(podá jí ruku)* Ahoj...

(Stojí nerozhodně proti sobě a tisknou si ruce. Začnou se líbat. V tu chvíli vejde Tom – bez nože.)

TOM Ty hajzle!

BILL Panebože!

TOM Já věděl, že je to pravda!

BILL Tome, počkej, já...

JUDY Já už jdu...

- BILL** Ona už jde...
- TOM** Kam? Zpátky do postele? *(vrhne se na Billa)* Já tě zabiju!
- BILL** *(kryje se)* Tome... ne... neblázni...
- JUDY** Tome! Nech ho! Tome!
- (Tom převalí Billa na gauč, začíná ho dusit. Rachel slyší hluk a vejde do salónu. Dafné vejde druhými dveřmi. Její oděv je značně pošramocen, klobouček nakřivo, ztěžka oddychuje.)*
- Přestaň!
- RÁCHEL** Okamžitě přestaň!
- DAFNÉ** Co to děláte?!
- TOM** *(stále ho dusí)* Přestanu, až přestane dýchat!
- BILL** Ugghhh!
- (Vejde Julie.)*
- JULIE** Proboha!
- (Vejde rozzuřený ředitel hotelu Monsieur Dupont. Je to vzteklý Francouz.)*
- DUPONT** *(hlasitě)* Dost! Okamžitě toho nechte!
- (Všichni ustrnou.)*
- (s francouzským přízvukem)* Tohle je něco příšerného!! Ještě nikdy jsem nic podobného nezažil! Kvůli vaší svatbě je můj hotel v troskách. Včera večer byl hotelový bar plný opilých zpěváků, kteří neustále padali ze židlí a ze schodů. Dneska ráno – magoři na recepci, šílenci v restauraci. Ječí na sebe v pokojích a na chodbách a někteří z nich běhají po hotelu s nožem na krájení dortu v ruce!

- DAFNÉ** Monsieur Dupont... chtěla bych vás...
- DUPONT** (*vztekle se přibližuje*) Recepční dala výpověď, protože se jí pletou pokoje, vrchní odešel, protože není připravený zasedací pořádek, kuchař si vzal dovolenou, protože mu nikdo neřekl, co se má podávat – a dokonce noční recepční se vypařil, protože se mu popletly štětky! A já taky končím, protože mi došly prášky na tlak! Dělejte si svatební hostinu, kde chcete – ale tady, v mém hotelu – ne! Okamžitě pryč! (*otevívá dveře*) A hned!
- RÁCHEL** Nemůžete nás takhle vyhodit! Dneska je náš velký den!
- DUPONT** Jaký velký den! Podívejte se na sebe! Ženich vypadá, jako by utekl ze smetišť, svědek z blázince, matka z maškarního a otec ze zoo!
- DAFNÉ** No dovolte!
- DUPONT** A co se ostatních týče... (*uvidí Judy*) Tohle je kdo?
- JUDY** No...
- RÁCHEL** Svědkova nová přítelkyně.
- DUPONT** Aha! Štětka!
- JUDY** Nejsem žádná štětka!
- DUPONT** Ale prosím vás! Já vím, jak to bylo. Přišla spát s tímhle (*ukazuje na Toma*), a nakonec se vyspal-a s tímhle! (*ukazuje na Billa*)
- BILL** Ne...
- JUDY** Ne...
- TOM** Vidíte – i tenhle o tom ví!

- DUPONT** A navíc mi začnete tahat do hotelu štetky! Co je moc, to je moc!
- RÁCHEL** Monsieur Dupont, teď opravdu přeháníte.
- DUPONT** Mademoiselle, velice mě to mrzí, ale je to tak! Svědek o tom ví. Noční recepční taky. Pokojská ten příběh zná od začátku do konce! Vědí to už úplně všichni!
- RÁCHEL** Pokojská? Jaká pokojská?
- BILL** Panebože!
- DUPONT** *(ukazuje na Julií)* Tahle pokojská!
- RÁCHEL** Tohle přece není pokojská!
- DUPONT** Samozřejmě že je to pokojská!
- RÁCHEL** To je svědkova nová přítelkyně.
- DUPONT** *(ukazuje na Judy)* Tohle je svědkova nová přítelkyně!
- RÁCHEL** *(ukazuje na Julií)* Tohle je svědkova druhá nová přítelkyně!
- DUPONT** *(k Julií)* Ty jsi svědkova nová přítelkyně?
- JULIE** No... Byla jsem jeho nová přítelkyně.
- DUPONT** To je ostatně jedno, hlavní je, že je pořád pokojská a moc dobře ví, jestli tahle *(ukazuje na Judy)* nová přítelkyně spala s ženichem, nebo ne!
- BILL** Panebože!
- RÁCHEL** *(k Julií)* Judy, je to pravda? Jsi pokojská?
- JULIE** No...
- DUPONT** Tohle není Judy. Jmenuje se Julie. A je pokojská.

- RÁCHEL** Ne, ne. Pletete si je. Tohle (*ukazuje na Judy*) je Julie a tohle (*ukazuje na Julií*) je Judy.
- DUPONT** (*na pokraji infarktu*) Neučte mě znát vlastní po-kojské! Tohle je Julie!
- RÁCHEL** (*k Julií*) Julie nebo Judy?
- JULIE** No...
- RÁCHEL** No tak!
- JULIE** Julie.
- RÁCHEL** (*k Judy*) Judy nebo Julie?
- JUDY** No...
- RÁCHEL** No tak!
- JUDY** Judy.
- DUPONT** A teď, když všichni víme, jak se jmenují všechny svědkovy nové přítelkyně, konečně opusťte můj hotel!
- RÁCHEL** Tak to ani náhodou!
- DUPONT** (*v šoku*) COŽE???!
- RÁCHEL** Neodejdu, dokud se nedozvím, co se tady ve skutečnosti stalo.
- DAFNÉ** (*vyhlíží z okna*) Drahoušku, nemáme čas. Svatba za chvíli začíná. A tvůj otec honí faráře kolem kostela!
- RÁCHEL** Svatba počká! Nevdám se, dokud se nedozvím všechno. Bille?!
- BILL** Panebože!
- RÁCHEL** Bille – vždycky poznám, když mi lžeš, je to tak?

- BILL** Ano, miláčku.
- RÁCHEL** (*pomalů a důkladně*) Tak nám teď všem řekni, co se tady doopravdy včera v noci stalo.
- BILL** (*zhluboka se nadechne*) Takže... včera večer jsem se na své rozlučce opil. Hodně. Když jsem pil poslední koňak, objevila se Judy. Ta hledala někoho, s kým se předtím pohádala. Já zkoušel zjistit, kdo to je, ale spadl jsem ze židle a praštil se do hlavy. Pak mi Judy pomohla dojít do mého pokoje, já si ale nepamatoval, který to vlastně je. Judy se trápila, že nenašla toho, s kým se pohádala, nakonec jsem šel já spát do tohohle pokoje (*ukazuje na ložnici*) a Judy naproti. Když jsem se ráno vzbudil, došlo mi, že jsem tady vedle ještě neměl spát. Tak jsem šel do pokoje přes chodbu, kde byla Judy. Měl jsem okno, takže jsem si nepamatoval, jak se tam dostala, a nechtěl jsem, aby ji tam Ráchel našla – tak jsem poprosil Judy, aby se převlékla tady. Potom, když dorazil Tom, řekl jsem mu o té neznámé holce tady v pokoji vedle (*ukazuje na ložnici*). Ráchel přišla ve chvíli, kdy tu ta neznámá holka ještě byla – tak jsem poprosil Toma, aby řekl, že ta neznámá holka je jeho nová přítelkyně – aby si Ráchel nemyslela, že jsme spolu něco měli. Tom šel vedle a potkal tam Julii, která tam právě náhodou přišla. Napadlo ho, že Julie je ta neznámá dívka, a představil ji Ráchel jako svou novou přítelkyni Judy. Potom se opravdová Judy objevila v hotelu, a jelikož Tom představil Ráchel Julii jako Judy, musel jsem představit Ráchel Judy jako pokojskou Julii. Když se Ráchel dozvěděla, že Judy není pokojská, musel jsem jí říct, že Judy je Tomova druhá nová přítelkyně Julie a že Tom ještě neví, jestli chce být s Judy nebo s Julií. V tu samou dobu si z toho, co Tom řekl Julii, Julie domyslela, že jsem strávil noc v pokoji s Judy, a zároveň se dozvěděla, že

Judy je Tomova nová přítelkyně. Proto si řekla, že se s Ráchel nesmíme vzít, a proto řekla Tomovi, že jsem se vyspal s jeho novou přítelkyní. Proto mě Tom honil po chodbě s nožem na krájení dortů. A protože mě Tom honil po chodbě s nožem na krájení dortů, nestihl jsem se oholit. Tak to je v kostce všechno.

- RÁCHEL** To je logické.
- BILL** Opravdu?
- RÁCHEL** Aspoň mně to tak přijde!
- BILL** Panebože, děkuju!
- RÁCHEL** Ty tomu rozumíš, mami?
- DAFNÉ** Naprosto!
- RÁCHEL** A monsieur Dupont?
- DUPONT** Stoprocentně.
- RÁCHEL** Tome, je ti to jasné?
- TOM** Myslím že jo.
- RÁCHEL** Díkybohu! A teď rychle do kostela!
- TOM** Až na jednu věc!
- RÁCHEL** Jakou?
- TOM** Kdo teda byl v koupelně?
- RÁCHEL** V koupelně?
- TOM** Jo.
- RÁCHEL** Někdo byl v koupelně?
- TOM** Stoprocentně.
- RÁCHEL** Jak to víš?

- TOM** Byly zamčené dveře.
- RÁCHEL** Dveře byly zamčené?
- TOM** Jo.
- RÁCHEL** (*k Billovi*) Proč byly dveře zamčené?
- BILL** Protože... jsem je zamknul.
- RÁCHEL** Zamknuls je?
- TOM** Tys je zamknul?
- BILL** Jo.
- TOM** Zevnitř?
- BILL** No... jo. Zamknul jsem se tam zevnitř, ale pak jsem nemohl otevřít dveře, protože zámek byl rozbítý – tak jsem vylezl oknem, přeručkoval po římsě a vlezl oknem sem.
- TOM** Proč jsi mi o tom neřekl?
- BILL** Zapomněl jsem. Praštil jsem se přece do hlavy!
- TOM** Takže v koupelně nikdo nebyl...
- BILL** Přesně tak!
- TOM** To je logické.
- BILL** To bych řekl!
- (*Zní kostelní zvony.*)
- DAFNĚ** Panebože! Svatba už začíná a my jsme ještě tady!
- TOM** Moment! Proč ses teda před chvílí líbal s Judy!
- RÁCHEL** Bill se líbal s Judy?!
- TOM** Jo!

- BILL** Nelíbal!
- TOM** Viděl jsem vás!
- BILL** Ona líbala mě.
- TOM** Proč?
- RÁCHEL** No proč?
- BILL** Protože ji miluju!
- RÁCHEL** Tome, je to všechno tvoje vina!
- TOM** Moje vina?!
- RÁCHEL** Neměl jsi mu dovolit, aby se tak opil.
- TOM** To není moje vina! (*ukazuje na Julii*) Všechno je to její vina!
- JULIE** Moje?
- TOM** Mělas mi hned na začátku říct, že jsi pokojská!
- JULIE** Já za nic nemůžu! Může za to George, ten do pokoje neměl nikoho pouštět!
- DUPONT** George za nic nemůže. Je to vaše vina, protože nikdo tady nevíte, s kým chcete vlastně spát!
- DAFNÉ** To není naše vina! Je to vaše vina, protože máte hotel plný štětek!
- RÁCHEL** Přesně tak!
- DUPONT** Cože? Moje vina! No tohle! (*strká Toma ze dveří*) Ven! Okamžitě! Všichni!
- TOM** Moment! Do koho strkáte?!
- DUPONT** (*strká ven i Dafné*) Buď okamžitě opusťte můj hotel, nebo volám policii!

- DAFNÉ** Okamžitě do mě přestaňte strkat!
- (Tom a Dafné se potýkají s Dupontem, Bill dá signál Judy a oba se opatrně přesouvají směrem do ložnice.)*
- DUPONT** *(strká do všech)* Ven! Ven!
- TOM** *(přetahuje se s ním)* Pustte mě!
- JULIE** Nechte pana Duponta na pokoji! *(začne bít Toma)*
- DUPONT** Ven! Ven!
- RÁCHEL** Nech mého svědka na pokoji! *(bije Julií)*
- DUPONT** Ven! *(strká Rachel ven)*
- DAFNÉ** Nechte moji dceru na pokoji!
- (Dafné bije Duponta kabelkou. Všichni v salónu se perou. Bill a Judy jdou do ložnice a zavřou za sebou dveře. Bill vytáhne z kapsy letenky.)*
- BILL** A co bude s náma?
- JUDY** Taky se začnem prát?
- BILL** Vím o něčem lepším...
- JUDY** O čem?
- BILL** Co bys řekla prázdninám na Jamajce?
- JUDY** Řekla bych – ano!
- (Políbí se a vyběhnou z ložnice. V salónu se stále všichni perou. Bijí kostelní zvony.)*

KONEC

Program vydalo
Národní divadlo moravskoslezské,
příspěvková organizace statutárního města Ostrava,
Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
www.ndm.cz

Ředitel Jiří Nekvasil
Šéf činohry Vojtěch Štěpánek

Redakce programu Adam Gold
Výtvarné zpracování programu a plakátu, sazba Lubomír Šedivý

Plakát a čelní strana programu David Turecký
Fotografie ze zkoušek Radovan Šťastný

Nositelé práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární, audiovizuální
agentura, z. s., Krátkého 143/1, 190 03 Praha 9 – Vysočany,
a Národní divadlo moravskoslezské, příspěvková organizace
statutárního města Ostrava

Tisk CZECH PRINT CENTER a. s.

Činnost Národního divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,
je financována z rozpočtu města Ostravy

Aktivity NDM jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky
a Moravskoslezským krajem

ISBN 978-80-88180-55-5

MEDIÁLNÍ PARTNER INSCENACE:

OSTRAVA!!!

Lada Bělašková, Petr Panzenberger, Izabela Firlová

Lada Bělašková, Ivan Dejmal

Petr Panzenberger, Izabela Fírllová

Izabela Firlová, Petr Panzenberger

Petr Panzenberger, Pavlína Kafková

Lada Bělašková, Ivan Dejmal

Petr Panzenberger, Izabela Firlová

Ivan Dejmal, Kateřina Vainarová, Izabela Firlová

Izabela Firlová, Vladimír Čapka, Ivan Dejmal, Petr Panzenberger,
Kateřina Vainarová, Lada Bělašková, Pavlína Kafková

Petr Panzenberger, Pavlína Kafková, Ivan Dejmal,
Kateřina Vainarová

Ivan Dejmal

Vladimír Čapka, Lada Bělašková, Pavlína Kafková

Kateřina Vainarová, Petr Panzenberger

Kateřina Vainarová, Ivan Dejmal, Pavlína Kafková

Ivan Dejmal, Lada Bělašková

Petr Panzenberger, Izabela Firlová

Petr Panzenberger, Ivan Dejmal